

ЕКЗОТИКА

12

ОЛИВИН ГОДФРИ

ПРИСТЪПНИ
ПРЕЗ
ПРАГА МИ

ОЛИВИН ГОДФРИ ПРИСТЪПИ ПРЕЗ ПРАГА МИ

Превод: Снежана Дончева

chitanka.info

Нещастieto никога не идва само. След смъртта на баща си чувствената и обаятелна Клер е сполетяна от нова трагична загуба.

Останала сама на този свят, тя изпада в шоково състояние. Безкористно на помощ ѝ се притичва чаровният млад бизнесмен Марк, с когото я свързва дългогодишна нежна дружба.

Но в приятелството им са заложени живи кълнове за нещо много по-силно и голямо.

I

Пролетният ден отшумяваше. Клер Барон си мислеше колко бързо се стъмнява във Флорида, веднага щом слънцето се скрие зад хоризонта. Тя ускори крачки и въпросително впери поглед в лодките, които акостираха в засенчения от палми пристан. В полезрението ѝ попадна кокетна бяла яхта със златни орнаменти. Спря се и прочете името, изписано на кърмата: „Морски дявол“.

Очите ѝ се разшириха и кръвта нахлу в главата ѝ. В следващия миг почувства нечия силна длан на рамото си и се извърна.

— Марк, изплаши ме до смърт!

Мъжът, изникнал внезапно зад нея, я хвана за ръката, привлече я към себе си и силно я целуна по бузата.

— Накупи ли си красиви рокли в Ню Йорк?

— О, новата есенна мода е направо фантастична и... но всичко това не те интересува. Когато Дарлин ми предаде съобщението ти, се запитах защо искаш да се срещнем точно тук. Имаш яхта? А пък и името!

Около зелените му очи се появиха ситни насмешливи бръчици.

— Прекрасна е, нали? И е идеална за малки пътешествия.

— Твоите приятелки непременно ще я харесат.

Той се поколеба.

— Ако имат щастието да се качат на нея, да. Какво ще кажеш за едно опознавателно пътуване?

Клер вдигна глава и погледна загорялото му лице. Кестенявата коса, с изсветлели от слънцето кичури, се къдреше на врата му над бялото поло. В поведението му се долавяше нотка на арогантност. Стоеше с дълбоко пъхнати в джобовете на избелелите си джинси ръце и я гледаше с присвити очи. Усмивката му беше топла и доверлива, но на Клер се стори, че съзира сянка на страх и несигурност в погледа му. Или това бяха само отблясъците на залеза, които се отразяваха в очите му?

Марк я прегърна през рамо и я поведе към яхтата. Докато се качваха по стълбичката ѝ говореше за незначителни неща. Клер беше доволна, че не ѝ се налагаше да приказва, допирът му съвсем неочаквано я възбуждаше. Какво ѝ ставаше, по дяволите. Нали още преди години се научи да владее чувствата си.

Отвътре яхтата създаваше впечатление, че си попаднал в луксозен ергенски апартамент — цветовете преобладаваха в бежово и кафяво, дебел персийски килим покриваше пода.

— Колко хубаво и снобско — регистрира Клер и го погледна.

Той се ухили.

— От години ми втълпяваш, че съм сноб.

Обхвана талията ѝ. На Клер ѝ се зави свят. Би трябвало да си почине, преди да тръгне към пристанището. Когато беше уморена, не можеше добре да прикрива какво означава за нея присъствието на Марк.

— Седни и се почувствай удобно, морско дяволче — каза той и се запъти към малък тисов бар. — Сигурно има месец, откакто не съм те виждал. Нека първо пийнем нещо, преди да ти покажа яхтата.

Клер се отпусна на канапето и потъна в меката му тапицерия. Яхтата леко се полюляваше. Почувства как цялото ѝ същество се отпусна. След минута Марк ѝ донесе едно лайм-дайкири^[1]. Седна до нея, опъна дългите си крака и отпи от своето уиски.

— Колко клиенти имаш понастоящем? — поиска да узнае той.

— Около трийсетина. С толкова можем да се справим Дарлин и аз.

— Би трябвало да разшириш предприятието си, да назначиш повече персонал и да си потърсиш други занимания. Кога се върна вкъщи?

Клер направи гримаса.

— Първо на първо, аз не разсъждавам толкова на едро. И второ на второ, едва от няколко часа съм отново в града. Но има и още нещо. Смятах, че си в Хонконг, а вместо това те намирам да се занимаваш с новата си луксозна играчка.

Марк се засмя.

— От време на време много ми заприличваш на татенцето си.

Клер се усмихна, като си спомни южняшкия диалект на Джон Барон и неговия начин на изразяване. За разлика от майка ѝ той никога

не си направи труда да се освободи от акцента си.

— Не толкова по начина, по който говориш, колкото по това, което си казала. Въпреки че нежният ти, почти напевен говор ми напомня наистина твърде много за баща ти — отбеляза Марк, сякаш разгадал мислите ѝ.

— Бих могла да си взема учител по дикция и да започна да говоря като теб и майка — подхвърли Клер, докато се взираше през люка към градината.

Защо ли имаше чувството, че Марк се готви да ѝ каже нещо важно?

— Не, не го прави. Харесвам говора ти, звука на гласа ти. Да ти приготвя ли още едно питие?

— Не, благодаря.

Марк се изправи и тръгна към бара, за да налее на себе си. Рядко пиеше повече от едно питие преди вечеря, но сега искаше да спечели време за това, което щеше да каже на Клер.

Глупавата Лин... Навярно ще опита да предаде предпазливо на Клер съобщението от нейната майка.

Наблюдаваше спокойното ѝ лице. Въпреки житейските превратности, през които беше минала, Клер излъчваше изненадващо безгрижие и непоклатимост. Може би затова изглеждаше по-млада от двадесет и шест, на колкото всъщност беше. Светлите кичури и големите сини очи бяха наследство от баща ѝ.

От майка си беше наследила високите скули, тъмния тен и чувствените пълни устни, които се нуждаеха само от слаб блясък, за да изпъкнат напълно свършени. Погледът му се плъзна по нежното ѝ тяло със съблазнителна гръд. След като цял живот беше прекарала в сянката на една от най-магнетичните жени в света, тя бе загубила представа за собствената си привлекателна сила.

Марк взе чашата си и се върна обратно. Клер забеляза дълбоката бръчка между веждите му и неизвестно защо се почувства неловко.

— Защо отложи пътуването си в Азия? — попита го.

В продължение на цяла минута цареше нездравословна тишина. Клер се стегна вътрешно. Беше подозирала, че нещо не е наред.

— Дарлин каза ли ти, че... че Лин се е обаждала, докато ти беше в Ню Йорк? — попита най-сетне Марк.

— Не. Тя... майка ми добре ли е?

Марк се поколеба.

— Лин се е омъжила преди два дни — продума накрая. — Новият ѝ съпруг е Антъни Порстън, богат тексасец.

— Ах, отново ли се стигна дотам? — отбеляза Клер с насмешлива усмивка.

Болезнена гримаса пробяга по лицето му.

— Искан ми се да не се огорчаваш толкова.

— Точната дума е да не се потискам толкова. Сега числото на съпрузите на майка ми е шест. Естествено, той има пари. И какво е различното при него? Искан да кажа, че навярно има нещо, което те смущава.

Марк взе ръката ѝ, нежно погали дланта ѝ и всичко това предизвика чувство на слабост у Клер.

— Мъжът на Лин е на моята възраст — прошепна той накрая.

— На трийсет и пет? Е, в края на краищата мама изглеждах десет години по-млада, отколкото е. Защо тогава тази паника?

— Лин е скрила истинската си възраст и не е казала нищо за твоето съществуване.

Клер мъчително преглътна, после сви с безразличие рамене.

— Ах, и бездруго аз почти не се виждам с нея.

— Тя ще поддържа връзка с теб. По дяволите, Клер, така е по-добре за теб. Така сватбата ще се запази в тайна и няма да навреди на името ти — каза Марк и въздъхна. — Ти действително нямаш представа какво означава непрекъснато да си обграден от любопитни, нахални и настойчиви фотографи и репортери.

Клер постави чашата си на масичката и стисна ръце в скута си. Защо Марк трябваше непрекъснато да защитава майка ѝ? И него ли беше впримчила със своята хубост и неудържимо излъчване? Защо пък не, в края на краищата.

Клер беше още дете, когато майка ѝ се утвърди като един от най-търсените фотомодели в Щатите. И сега още хората се интересуваха от живота ѝ, искаха да прочетат всичко, което излиза за нея в пресата, за последния ѝ съпруг, за тоалетите ѝ, дори за това, с какво се храни. Въпреки любопитството на пресата, Лин умело успяваше да забули в тайна личния си живот.

— Питам се, как ли е постигнала всичко това майка ми. Да държи мен и татко настрана от масмедииите.

— Била е много млада, когато се е омъжила за Джон. Малко след твоето раждане се е развела. Никому не е хрумнала идеята да провери дали информацията, която Лин дава за онова време, отговаря на истината. И слава Богу. Но защо не излезем да вечеряме навън?

Клер се изправи.

— Напълно съм изтощена. Хайде да си наваксаме, щом се върнеш.

— Но ти трябва да хапнеш нещо, дяволче.

Съвсем за малко тя затвори очи.

— Вече изгубих апетит!

— Няма да отпътувам преди края на седмицата. Обади ми се, ако имаш нужда от мен.

Клер отметна един кичур от челото си и наподоби нещо като усмивка.

— Марк, аз съм зряла жена и не е необходимо да продължаваш да изпитваш чувство на отговорност към мен.

— По дяволите, наистина ли мислиш... — простена Марк.

Стисна устни по средата на изречението. Клер го погледна. Изведнъж страшно ѝ се прииска той да я вземе в обятията си и да я утеши. Някога Марк беше преживял цялата ѝ болка; призна ѝ го, когато баща ѝ почина. На него дължеше кариерата си на модистка. Той беше онзи, който отгатна желанието ѝ най-после да стъпи на собствените си крака и ѝ помогна да намери къща, в която да живее и да обзаведе работни помещения. Но също така той притежаваше и прекалено голяма власт над чувствата ѝ. Сега разумът я съветваше да се освободи от него.

— Марк, трябва да остана за малко насаме със себе си. Искам да си отдъхна.

— Клер...

— Моля те, не казвай нищо повече.

Марк въздъхна и се изправи.

— Ще те изпратя до колата ти.

Клер зарови глава във възглавницата и се опита да заспи, но в съзнанието ѝ непрекъснато нахлуваха откъслечни спомени от детството. Видя баба си и дядо си, малката им къща в планините на

Джорджия. Беше отишла при тях на шест месеца и остана до шестата си година. Израсна, обградена от грижи. После внезапно един хубав ден майка ѝ се появи и я взе със себе си. Клер още си спомняше сълзите и голямата черна кола, с която заминаха.

Последвалите години бяха изпълнени със самота. Посещаваше скъпи частни училища, в които не намираше капчица радост, после умряха баба ѝ и дядо ѝ. Изпитваше щастие само когато посещаваше баща си.

Джон Барон беше пилот в „Стенли Ентърпрайзис“ и поради многобройните си ангажименти не намираше време за личен живот. Имаше апартамент във Форт Майерс, главното седалище на своята фирма, и там Клер го посещаваше от време на време.

За живота и професионалната кариера на майка си научаваше от списанията. Още като дете беше се заклела, че ще води живот, различен от нейния. Наистина се възхищаваше от красотата на Лин, от нейния успех като топмодел, но дълбоко в себе си се радваше, че дори не бе направила опит да тръгне по стъпките ѝ.

Въпреки всички противоречия, имаше моменти, в които между двете се появяваше една особена близост. Това пътуване до Англия, например. То се връзваше ярко в спомените ѝ. Беше посетила Лин в Англия, зададе ѝ въпрос, защо са се развели с баща ѝ.

Лин помълча няколко минути, преди да отговори със замечтан поглед:

— Ти знаеш как сме израсли двамата с него.

Клер кимна. Знаеше, че Лин и Джон са израсли в среда, в която децата отрано поемаха съдбата си в свои ръце и много-много не се осланяха на мечтите за родово бъдеще.

— Джон и аз имахме обща цел: искахме да постигнем нещо в този живот — каза тихо Лин. — Ние си позволявахме да мечтаем.

Клер се смълча, за да не наруши деликатното равновесие, възникнало помежду им.

— Джон и аз бяхме твърде млади и неопитни — продължи Лин замислено, сякаш разговаряше със себе си. — Мисля, че и двамата малко се страхувахме да вървим сами по своя път. Затова заминахме за Атланта и се оженихме. Твоят баща намираше временна работа, докато вземе свидетелство за управление и пилотаж, а аз работех като

касиерка в един ресторант, за да мога да си плащам училището за манекени, което посещавах.

— Защо тогава ме родихте? — не се стърпя Клер. Въпросът я мъчеше от години.

Лин се усмихна и я помилва по косата.

— Ти беше случайност, скъпа.

— Значи не сте ме искали?

— Е, ти започна този неудобен и ужасно щекотлив разговор. Джон и аз вече бяхме решили да разделим съдбите си за в бъдеще, когато разбрах, че съм бременна — Лин замълча. — Клер, ние не трябваше да те раждаме.

— Аборт?

— Да. Тогава това още беше възможно. Но аз не можех да го направя. А сега татко ти и аз се радваме от сърце, че ти се роди и...

Звънът на телефона прекъсна разговора им и двете жени никога повече не го подхванаха отново.

Клер стана от леглото и се приближи до прозореца, загледана в тъмнината. Марк... той явно беше човек, изтъкан от противоречия. Беше бизнесмен, на когото можеш да се довериш, но от друга страна се проявяваше като твърдоглав и често поемаше необмислени рискове. Но никой по-добре от нея не знаеше, че дълбоко в себе си той беше един чувствителен, нежен и страстен мъж, който обича красивите неща.

Клер беше на двадесет години, когато се запозна с Марк Стенли. Майка ѝ беше на сватбено пътешествие в Европа с новия си съпруг, а тя прекарваше великденската си ваканция при баща си. Един следобед в апартамента дойде Марк, за да обсъдят служебен въпрос с Джон Барон.

Клер беше толкова впечатлена от едрия атрактивен мъж, че измънка само някакъв поздрав. По-късно научи, че Марк и сестра му Айрис са единствените наследници на „Стенли Ентърпрайзис“. Баща им беше натрупал състояние с петрол, говедовъдство и недвижими имоти, а Марк беше увеличил както капитала, така и предприятията. След смъртта на младата си жена продал къщата и се преселил във Форт Майерс.

Клер отново се върна в леглото и се сгуши във възглавницата, но сънят все не идваше. Разговорът с Марк беше разбудил твърде много спомени.

Беше дълбоко убедена, че в деня, в който се срещнаха за пръв път, той изобщо не я забеляза. Въпреки това, през следващите две години, когато посещаваше баща си, Марк често ги канеше на вечеря. А ако се случеше Джон да отсъства служебно, Марк се грижеше за нея, водеше я на плаж или посещаваха заедно хилядите туристически атракции, които Форт Майерс предлагаше. Върхът беше, когато я покани на вечеря в жилището си, обзаведено с фантастични далекоизточни мебели. Но дори и да бе почувствал нещо повече от приятелство към нея, тя едва ли щеше да го узнае някога.

— Майка ти ти е предала нещо в наследство, което има връзка с модата. А ако е необходимо да знаеш повече, бързо ще го научиш — беше ѝ казал.

Малко след като завърши колежа, баща ѝ почина. Мъжът, чиято любов изцяло беше посветена на летенето, загина при нелепа автомобилна катастрофа. Тогава Марк ѝ вля сили за живот, утеха да превъзмогне скръбта от голямата загуба.

Когато отново ѝ подхвърли да се заеме с мода, тя възрази:

— Не съм моден експерт.

Но още преди да е разбрала какво става, от наследството на баща си купи малка къща във Форт Майерс.

Първоначално не беше твърдо убедена, че притежава качества за този бизнес. Но Марк ѝ осигуряваше богати клиенти — дами, които не обичат да носят конфекция или искат да си осигурят комплектен гардероб, защото сами нямаха време за това. Скоро предприятието ѝ беше сред процъфтяващите и Клер трябваше да си назначи асистентка.

Ако Марк не обикаляше света, се срещаше с Клер, доколкото му беше възможно. И тя беше единствената, която имаше достъп до неговия рай — малък остров преди залива във Флорида, който беше негова собственост. В едно от своите посещения Клер беше доловила предчувствие за любов, нещо дълбоко и съкровено, което се пробуждаше у нея, и вероятно Марк също го беше усетил. Случайно срещна нежния израз в погледа му и веднага се почувства като глупачка. Наистина се почувства глупаво: срещнал погледа ѝ, Марк

стана отново обикновения, делови мъж, когото познаваше, и тя реши, че само си е въобразявала.

Клер знаеше, че след смъртта на жена си той не беше живял като монах, че е излизал с жени. Дори не се и опитваше да опази в тайна връзката си с една известна дама от Палм Бийч, година преди Клер да се засели във Форт Майерс. Но никога не беше давал вид, че залага сериозно на някоя от тия връзки.

Клер също излизаше от време на време с мъже, които познаваше служебно или лично. Не беше „света вода ненапита“, но все пак достигна до извода, че секс без по-дълбоко чувство вече не я удовлетворява. Тайно трябваше да си признае, че никой от мъжете, които беше имала, не можеше да се сравнява с Марк.

Клер затвори очи. Утре ѝ предстоеше много работа и непременно трябваше да заспи. Какво ставаше с нея? Защо сега пък и тези сълзи? При това изобщо не се чувстваше зле. Имаше собствена къща и работа, която ѝ харесваше. Майка ѝ беше дала всичко, което може да се купи с пари, и беше я предпазила от светски клюки. А Марк беше един прекрасен приятел, който би направил всичко за нея.

Въпреки това, нещо не ѝ достигаше. Нещо, което нито Марк, нито Лин можеха да ѝ дадат. Искаше да бъде обичана; искаше да бъде за някого нещо повече от обикновено задължение.

Избърса сълзите си и се насили да се стегне. „Престани да се самосъжаляваш, вече си голяма.“ Дълго гледа в тъмнината, опитвайки се да не мисли за нищо. Накрая все пак заспа.

[1] Лайм-дайкири — коктейл с джин, захар, лимонов сок и ситно счукан лед. — Б.пр. ↑

II

Когато на следващия ден излезе от банята, Клер все още се чувстваше слаба и изтерзана. Идеята да се освежи с една вана явно бе била измамна. С тежки като олово ръце тя едва се избърса и си нахлузи халата в розов цвят. После отново се върна в спалнята си.

Тази спалня, издържана в бяло и розово, леглото с балдахин, бяха нейното убежище — най-скъпото ѝ местенце, нейната светиня. Тук си беше у дома. Замислено плъзна поглед по снимките на родителите си, на баба си и дядо си, поставени в сребърни рамки, по фигурките от слонова кост и китайските лакирани кутии върху полицата на камината — подаръци от Марк. Скъпата кристална лампа получи от майка си, когато се нанасяше в жилището. В шкафа отсреща се помещаваше колекцията ѝ от кукли. Измежду скъпите играчки, които Лин беше ѝ подарявала в течение на години, се намираше най-старата ѝ кукла, която все още беше нейната любимка. Клер се усмихна при мисълта, че беше си лягала с нея още докато живееше при баба си.

Звънът на телефона я изтръгна от мислите ѝ. Тя вдигна слушалката и седна на ръба на леглото. Чу гласа на Марк и потръпна нервно.

— Здравсти, дяволче. Ще вечеряш ли с мен? Вчера не ни беше предоставена възможност да си поговорим.

— Марк, предстои ми тежък ден и се обзалагам, че и ти имаш да свършиш хиляди неща, преди да отлетиш за Хонконг.

— Дорис ще ни направи за десерт шоколадов крем — подмами я Марк.

— Ах, ти, подло същество! Окей, окей, знаеш много добре, че не мога да устоя на десертите на Дорис, особено на шоколадовия крем — отвърна Клер през смях. — Но се страхувам, че ще скучаеш с мен. Довечера ще бъда страшно изморена.

— Аз никога не скучая, когато съм с теб. Ще дойда да те взема.

— Мога да дойда с моята кола.

— Да, знам. Знам също така, че си голямо момиче, но въпреки това, не бих искал да се връщаш сама по нощите.

— За Бога...

— Не споменавай името ми за щяло и нещяло — прекъсна я той.
— А сега трябва да се залавям за работа. До довечера.

С това разговорът приключи. Клер постави слушалката и се облече. Докато се приготвяше, си мислеше за предпочитанията на Марк към ориенталското изкуство. В момента беше на път да открие галерия, в която щеше да изложи съкровищата, наследени от баща му, и такива, с които междуременно се беше сдобил; изложбата щеше да бъде с продажби. И в дома му се помещаваше завидна колекция от ориенталски картини и произведения на изкуството.

Марк обичаше красивите неща и сам притежаваше таланта да рисува, но на първо място беше преди всичко търговец. Компютърната фирма, която притежаваше, беше едно преуспяващо предприятие, както и втората му фирма, която произвеждаше спортни съоръжения и дрехи.

Клер се огледа. Косата ѝ падаше на меки, блестящи вълни по раменете, бялата лятна рокля с подходящо жакетче обгръщаше стройната ѝ фигура. Доволна от видяното в огледалото, тя се втурна към кухнята да си приготви чаша кафе и сандвич. За обилна закуска все нямаше време, понеже искаше да хвърли един поглед на растенията си, които Дарлин беше поливала в нейно отсъствие.

След няколко минути вече дефилираше с лейка в ръка през гъстата като джунгла зимна градина, обрасла с екзотични растения и обзаведена с бели плетени мебели. Докато поливаше цветята, мислите ѝ се върнаха към Марк. Може би трябваше да прекъсне тази връзка след смъртта на баща си. Но Марк беше толкова добър приятел! Тя обичаше къщичката, която лично ѝ намери, и мебелировката, която с негова помощ бе избирала по разпродажби и търгове. Той полагаше толкова трогателни грижи за нея. Помогна ѝ да започне нов живот. Клер знаеше откъде идва това чувство на отговорност. Джон Барон беше нещо повече от служител във фирмата на Марк. Двамата бяха станали близки приятели.

Тя се намръщи, когато си спомни за лятото, в което Марк се беше запознал с Лин. Той още скърбеше по изгубената си съпруга, а Лин тъкмо се беше развела за пореден път. Може би затова се почувстваха

привлечени един от друг — и двамата бяха сами и нещастни. Във всеки случай, прекарваха доста време заедно, а Клер ги гледаше, изгаряща от ревност.

Когато Лин отново се омъжи след няколко месеца, Клер почувства облекчение. Но все още имаше моменти, в които ѝ се струваше, че Марк е станал жертва на обаянието ѝ. Той така се втурваше да я защитава, че понякога Клер с неудоволствие се питаше дали отношението му към нея самата нямаше нещо общо с майка ѝ.

Марк идваше от един напълно различен свят, който ѝ беше чужд. Може би на това се дължеше отчуждението ѝ към неговите светски връзки. Бе познавала всъщност сестра му Айрис, но приятелките си той никога не ѝ беше представял.

Клер въздъхна. Както винаги, в мислите ѝ неизменно присъстваше Марк. Постепенно беше свикнала с ролята си — да му бъде само добра приятелка. Все пак предпочиташе да е с него, а не без него, дори и да не отвърщаше на чувствата ѝ.

Отърси се от мислите си, когато звънецът на входната врата иззвъня. Хвърли поглед на ръчния си часовник и се усмихна.

Дарлин беше точна както винаги.

Масичката беше затрупана с ордери и документи.

— Намери ли нещо за новата ни клиентка Силвия Сундзо, жената на доктора? — попита Дарлин.

Клер се усмихна.

— Да. И смятам, че ще остане доволна. Купих няколко много шик рокли за пътешествието, което ще предприемат с мъжа си за Коледа. Добре, че я спомена. Трябва още веднъж да прегледам документите ѝ.

Дарлин се изправи и тръгна към бюрото. Клер я проследи и обгърна с поглед огромното помещение, което беше превърнала в свой офис. Съседната стая беше приемна. Обзаведена в сиво, черно и златно, тя създаваше изискан комфорт.

Дарлин сложи папките на масата.

— Изглеждаш уморена — обърна се тя към Клер. — Какво ще кажеш за едно кафе?

— Добра идея. Но, слава Богу, скоро свършваме. Днес следобед ще имам още малко работа.

Дарлин седна до нея.

— Ти си действително гениална, знаеш ли? Разбира се, имала си възможност да научиш много от майка си, но аз непрекъснато се удивявам, как успяваш да окомплектоваш подходящ гардероб за всяка клиентка.

— Престани! В момента не мога да си позволя да ти повиша заплатата.

Дарлин се разсмя и махна с ръка.

— Това, че получавам роклите си на заводска цена, също е нещо. Но честно, Клер, притежаваш истински талант за тази работа.

След кафето двете отново се заловиха за работа. Огледаха поръчките, които Клер беше получила на модното изложение в Ню Йорк и актуализираха исканията на клиентките си.

— Мисля, че това е всичко — каза Клер след около час. — Между другото, добра работа си свършила, докато ме нямаше. А днес дори не ми напомни, че имаш обедна почивка.

— И без това трябва да внимавам с килограмите. Нещо, от което ти не се нуждаеш с твоята фигура. Същата си като майка си — отвърна Дарлин с усмивка, после стана сериозна. — Съвсем забравих да ти кажа, че тя се обажда.

Нервите на Клер се напрегнаха.

— И на Марк се е обаждала. Отново се била омъжила. За един млад и богат тексасец.

— Ако ти се говори за това, аз съм добър слушател.

— Благодаря. Ти си също така и добра приятелка, но няма какво повече да се добави по въпроса.

Клер я погледна и се сети за нейния рус, красив мъж. Беше се запознала с Дарлин Тейлър на едно парти и приятелството им дойде съвсем спонтанно. Пол Тейлър — млад преуспяващ адвокат — също веднага ѝ стана симпатичен.

След известно време Дарлин наруши мълчанието.

— Защо не дойдеш довечера у нас?

— Друг път. Марк вече ме покани на гости. В края на краищата, той отлита за Хонконг и ще отсъства един месец.

Дарлин се замисли.

— След смъртта на Ан той стана много особен. Но ти му влияеш добре. Намирам, че изглежда много по-щастлив, откакто и ти се засели във Форт Майерс.

— Така ли мислиш наистина? Вярно е, че сме добри приятели, но никога не ми е говорил за жена си. Татко ми е разказвал, че оперативно са отваряли сърцето ѝ, и е трябвало да се пази много от евентуални инфекции. Каза ми също, че Марк бил съсипан, когато тя починала от възпаление на дробовете.

Дарлин кимна.

— Най-ужасното бе, че се случи така нелепо — след като Ан беше устояла на толкова тежка операция.

— Разкажи ми за нея — замоли Клер. — Дори не съм виждала нейна снимка.

Дарлин я изгледа за миг въпросително.

— Ан ми приличаше на порцеланова кукла — каза накрая. — Имаше черна коса и много светла кожа. Чувала съм, че тяхната любов била като пясъчен замък. Но нали знаеш, хората винаги си приказват.

— Приказват?

— Е, да, когато се ожениха, стана ясно, че тяхната сватба от години била планирана между неговите и нейните родители. Вероятно Марк е изпитвал нещо към нея, но няколкото пъти, когато съм ги виждала заедно, не останах с впечатлението, че изгарят от взаимна любов. По-скоро имах чувството... окей, щом вече сме започнали този разговор, ще ти кажа какво мисля. Клер, глупаче, този мъж е луд по теб.

Клер несъзнателно се изчерви до корена на косите си.

— Що за глупости говориш? Той просто се чувства отговорен за мен, нищо повече.

— Ах, недей, нали съм виждала как те изяжда с очи! Ти си единствената жена, която кани на острова и в жилището си! Дори е кръстил яхтата си на теб. Само се питам, защо открито не ти признае чувствата си.

Клер гледаше замаяно приятелката си. Сърцето ѝ лудо биеше. В зениците на Дарлин се появиха весели пламъчета.

— Сега имаш тема за размисъл, докато Марк отсъства. Слушай, щом не можеш да дойдеш на вечеря, аз трябва сега да ти съобщя новината.

— Днес си пълна с изненади. Какво ново имаш да ми събъщиш още?

На лицето на Дарлин се появи замечтан израз.

— Пол и аз ще имаме дете. Бременна съм.

Клер се поколеба за миг, после сърдечно прегърна приятелката си.

— Толкова се радвам за вас! Откога знаеш? Пол как го прие?

— Лекарят го потвърди вчера. Наистина Пол би искал първо да се утвърди професионално, преди да увеличим нашето семейство, но сега е напълно въодушевен.

— Тепърва ще трябва да свикна с тази мисъл — каза Клер. — И какво ще правя без теб?

— Аз ще продължа да работя още няколко месеца и после ще ти помогна да ми намериш заместничка.

— Никой не може да те замести. А сега си върви вкъщи и добре си почини.

Дарлин се засмя.

— Няма нужда да се отнасяш с мен като с рохко яйце. Но ако ме освободиш следобеда, с удоволствие ще отида на пазар. Знам, че е глупаво, но изпитвам ужасна потребност да купувам бебешки дрешки.

— Това си е съвсем в реда на нещата. Надявам се, че ще ми позволиш да стана нещо като леля на твоето бебе — рече Клер тъжно.

— О, ти си вече леля, Клер. А аз ще имам нужда от помощта ти за бъдещия си гардероб. Това ще бъде нова задача за теб.

Клер се засмя.

— Вече го очаквам с радост.

Дарлин взе чантата си.

— До утре сутринта тогава. А довечера, когато отидеш при Марк, обърни внимание не толкова на това, което казва, а на онова, което тялото му говори.

След като Дарлин си замина, Клер още дълго седя, замислено вперила поглед пред себе си.

III

Марк наблюдаваше Клер, щастливо усмихнат. Тя беше в розова рокля от жоржет, а русата ѝ коса свободно падаше на раменете.

— Ако ти, лакомнице, вече си заситила глада си, можем да отидем в хола за по едно кафе — подкачи я той.

— Да не си ме подмамвал с този шоколадов крем! Дорис отново надмина себе си тази вечер. Но масата си наредил ти, нали?

— Обичам красиво подредени маси, особено когато компания ми прави една красива жена.

Клер загледа изискания аранжирмент от класически синьо-бял китайски порцелан и скъпи японски фруктиери. От лампите струеше приглушена светлина. „Колко романтично... — помисли си. — Жалко само, че Марк вижда в мен повече сестрата, отколкото жената.“ Марк се изправи и заобиколи масата.

— Ще отсъствам поне месец и бих искал да поговоря с теб, преди да тръгна. Ела, дяволче.

Той много пъти беше отсъствал дори и за по-дълго време. Защо точно сега я обзе тягостна мъка? Беше нещо като болезнено предчувствие... — сякаш животът ѝ щеше да се промени из основи. „Но това е просто смешно. Най-вероятно само си въобразявам, че Марк е по-различен тази вечер...“

Малко по-късно седяха в хола и Марк наля кафе в порцелановите чашки.

— Ще имаш нужда от него, дяволче, след всичко, което погълна тази вечер.

Тя направи гримаса и той се разсмя. Клер деликатно отпи от кафето си и неочаквано изтърси:

— Мама и онзи мистър сватбено пътешествие ли са предприели?

— Не още. Ще прекарат пятото в Европа, но майка ти ще ти се обади преди това.

Марк забеляза болезненото ѝ изражение, отпусна се на канапето до нея и я прегърна. Внезапно се замая от аромата на парфюма ѝ —

точно толкова романтичен, колкото и неговото настроение.

Клер също почувства флуидите, които заплуваха помежду им. Всъщност, трябваше да си признае, че стомахът ѝ се свиваше и коленете ѝ се подкосяха всеки път, когато Марк беше наблизно, но тази вечер и с него сякаш се извършваше някакво чудо. Може би просто се влияеше от думите на Дарлин. Мечти, мечти...

И тогава прозвуча гласът му някъде отдалеч. Дочу името си и я заля вълна на възбуда. Близостта на този мъж, уханието на скъпия му лосион и изразът на очите му я накараха да забрави всичко друго.

Той взе лицето ѝ в ръце и го покри с леки игриви целувки. После намери устните ѝ и ги целуна с такава страст, сякаш от години е чакал този миг.

Пулсът ѝ се ускори, когато устните му запълзяха по шията ѝ, а сърцето ѝ лудо заби, щом пръстите му докоснаха гърдите ѝ през деколтето на роклята. С глухо стенание Клер заби нокти в гърба му.

— Толкова си хубава... прекрасна си! — промълви Марк и повдигна главата ѝ.

Видял лицето ѝ, незабележимо потръпна. Сякаш се бореше със самия себе си. После рязко я пусна.

Клер го загледа объркано. Още гореше от желание по него, усещаше възбуда от допира на устните му, от докосването на пръстите му.

Отчаяно търсеше думи, каквито и да са, само и само да наруши потискащото мълчание.

— Съвсем забравих да ти съобщя новините около Дарлин. Тя и Пол ще имат бебе.

Марк едва не разля кафето, което тъкмо си сипваше. Клер смаяно видя как ръцете му затрепериха, докато оставяше чашката на масата.

— В такъв случай ще трябва да си потърсиш нова асистентка.

— Дарлин възнамерява да остане още известно време — обясни тя. Погледът ѝ омекна. — Толкова съм щастлива за нея! Дори малко ѝ завиждам.

Забеляза, че лицето му се сгърчи, придобивайки все по-измъчено изражение, докато му бърбореше за Дарлин, за Пол и за тяхното щастие.

— Изненадва ме, че ѝ завиждаш — каза Марк най-сетне. — Наистина повечето жени мечтаят за дете, но ти никога не си говорила

на тази тема.

— Самата аз още не бях се замисляла сериозно, Марк. И завиждам на Дарлин не само защото очаква бебе. Тя и Пол ще бъдат прекрасно семейство. В днешни дни това е всичко друго, освен нормално.

— Клер, ти вероятно не си наследила от Лин влечението към семейния живот. Твоята майка дълбоко в себе си е адски старомодна: щом е преспала с някой мъж, непременно трябва да се венчае с него.

— Но браковете й никога не са били трайни, Марк. Аз самата мога да потвърдя колко съсипана е била майка ми след всеки развод. Но не се тревожи, тя не е успяла да ме лиши от всички илюзии. Дарлин и Пол са доказателство, че може да има и щастливи семейства.

— Винаги съм се учудвал защо не си се омъжила за някого от младите мъже, с които съм те виждал да излизаш — рече тихичко Марк.

Клер прехапа език, за да не го контрира с въпроса: защо той не бе имал нито една трайна връзка след смъртта на жена си?

Но само сви рамене.

— Навярно попадам винаги не навреме и не намясто на съответния човек. Но кажи ми, впрочем, не ти ли предстои много работа, след като утре отлиташ?

— Така е. Ще те изпратя.

— Кажи на Дорис, че вечерята беше супер.

Марк я изгледа мълчаливо, сякаш искаше да каже още нещо.

— На нея й е приятно да готви за теб — проговори най-после с дрезгав глас.

Малко след това двамата прекрачиха прага на малкия вестибюл в нейната къща и между тях се възцари мълчание. Марк изглеждаше напълно съсипан.

— Пази се, Марк — отрони Клер с измъчена усмивка.

— Ще ти се обадя. И ти се пази, малко дяволче. Ще ми липсваш.

После се обърна и излезе. Клер мълчаливо се загледа след него. Внезапно я връхлетя ледена пустота.

Четвърт час лежа в леглото с напразни опити да примами съня. Отново и отново си задаваше въпроса — откъде тези внезапни изблици на нежност у Марк. Естествено беше да знае, че много мъже я намират за привлекателна. Дали Марк не беше забравил за няколко

минути, че тя е само Клер? „Малкото дяволче“, момичето, което той искаше да покровителства, понеже е бил приятел на нейния баща и на нейната...

„Не, тази вечер няма да мисля повече за майка си.“ Затвори очи и легна удобно по гръб. Врълхлетя я умора. Споходи я познатият сън:

... Малкото русо момиченце и стройната тъмнокоса жена се надбягват по поляната към живописната английска къща. Останало без дъх и превивайки се от смях, то се свлича до градинската врата.

Жената взема детето на ръце и го целува. „Ти спечели надбягването, принцесо. Ела, хайде преди чая да наберем букет цветя.“

Очите на детето блестят от радост. „Ти се остави да те надбягам!“

„В живота всеки има право да спечели“ — отвръща жената с усмивка. Двете берат цветя. Жената взема един тъмночервен мак и го закрепя в косите на момиченцето. „Едно красиво цвете в копринените коси на една красива принцеса“.

Детето прегръща майка си. „Ти си най-красивата жена в целия свят. Искам завинаги да остана при теб.“

Сянка пада върху лицето на жената. „И аз го искам, миличко. Ти си още толкова мъничка. Може би един ден ще разбереш защо желанието ни е неосъществимо.“

„Не ме ли обичаш?“

Жената целува връхчето на нослето ѝ: „Разбира се, че те обичам, миличко. Хайде да тръгваме...“

Сънят свършваше винаги на това място. Но не и този път. Клер се вцепени от ужас. Нещо не беше както трябва!

... Сега Марк седеше до Лин на едно плюшено канапе в розов цвят. Лин беше положила ръката си на рамото му. Клер отчаяно се опитваше да стигне до тях и да чуе за какво си говорят, но краката ѝ

тежаката като олово. Завладя я страх, когато видя как майка ѝ пребледня като платно. Лин политна назад и...

Сънят свърши. Клер отвори очи и се втренчи в нищото пред себе си. Плуваше в пот. Цялото ѝ тяло се тресеше. Отново я обзе болезненото предчувствие. Когато се разбуди окончателно, страхът беше изчезнал.

Придърпа завивката и се закъта в нея. Но кошмарът не си отиваше.

Не успяваше и да го разгадае. Какво търсеше Марк при майка ѝ? Какво място заемаше той в този кошмар?

Познаваше го от шест години, но все още не знаеше и не можеше да каже със сигурност какво става в душата му. Какво, например, можеше да означава неговата целувка тази вечер? Нима си бе представял Лин в своите обятия? Вероятно нещо се беше случило между тях двамата, нещо повече от обикновено приятелство — нещо, което прехвърляше рамките на едно приятелство.

А и Ан, неговата жена... Не, сега не бива да мисли за нея. Не сега. Но всичко беше толкова странно. Явно Лин знаеше нещо за Ан — нещо, което Марк никога не беше казал на Клер.

Връхлетя я лош спомен, срамуваше се, не можеше да избяга и Клер се зави презглава, обзета от ужас.

Това се случи малко след нейното преселване във Форт Майерс. Двамата с Марк бяха подреждали цял ден къщичката ѝ. Вечерта той я покани в жилището си.

След вечеря му телефонираха служебно и Марк я заведе в съседната стая, за да си избере някоя книга, тъй като разговорът щял да се проточи. Тя взе напосоки някакво томче от етажерката и седна на канапето. Отвори го и от него изпадна писмо. Като замаяна загледа познатия почерк.

Поколеба се за миг. Знаеше, че не бива да го чете. Знаеше също, че щеше да го прочете. Хвърли поглед на датата. Лин го беше писала същото лято, когато се запозна с Марк.

„Скъпи Марк,

Каква прекрасна изненада! Да попадна на теб точно в Рим! А после това момиче... Фантастично създание. Имам много малко време за писане на писма, но непременно исках да ти кажа колко се радвам, че ти така присърце прие съвета ми. Съвсем сериозно, мили, не е необходимо да чувстваш вина по отношение на Ан. Господ е свидетел, че ти направи за нея много повече, отколкото всеки друг на твое място би сторил. Знам също така, че никоя друга не би могла да заеме нейното място, но ти си твърде млад и можеш да дадеш много повече на една жена, отколкото би дал, ако живееш като монах. Как ми се иска да имаме повече време за разговори! Ти ме попита за Алдо. Когато получиш това писмо, сигурно вече ще сме женени. Той ме обожаваше и е прекалено богат. Показа ми Вечния град от свой ракурс и аз съм опиянена както от него, така и от града. Но сега наистина трябва да побързам. Алдо ми запази час при неговия фризьор, а трябва да купя и няколко хубави неща за Клер. Толкова съм ти благодарна, че се грижиш за нея. И съм ти признателна, че се опитваш да ме разбереш. Марк, мили, моля те, не прахосвай живота си напразно в мисли за миналото.

Целувам те,

Лин“

Внезапно Клер дочу, че Марк говори с Дорис в коридора. Скочи и скри книгата в библиотеката. Писмото я обърка, но тя никога по-късно не посмя да сподели с някого за него. Дори не спомена, че го е чела.

Изправи се рязко и седна в леглото. Господи, защо я връхлетяха всичките тези спомени? И без това беше загубила страшно много време в размишления какво наистина се беше случило между Марк и Лин. Стига вече!

Легна отново, дръпна завивката и закопня да заспи.

IV

Дарлин сбърчи чело.

— Би ли могла да ми кажеш, как да се грижа една седмица за десетгодишно дете?

— Защо не го заведеш в зимната къща на Томас Едисон? Или на плажа в Санибел да събирате миди? Сигурно ще му хареса на твоя племенник.

— Добра идея — съгласи се Дарлин. — Наистина ли няма да имаш нужда от мен следобед?

— Не, не. Отивай си спокойно вкъщи. Предстои ми само една среща с нова клиентка.

Дарлин взе чантата си и хвърли поглед на папките върху бюрото.

— Мислех, че няма да приемаш повече клиентки. А тази дори не ще може да плати обичайната цена. Поне в началото.

— Въпреки това поръчката ми допада. Ще имаме възможност да се възхищаваме от нашите дрехи по телевизията. Дамата е изгряваща звезда на репортерския небосклон. А, и още нещо. Другата седмица не трябва да идваш всеки ден, докато Гари е при теб.

Дарлин се възпротиви.

— Мама и татко могат да се грижат за него, когато съм на работа. Имаш ли предвид нещо за уикенда?

— Може би ще се заема с гардероба на нашата репортерка.

Дарлин се поколеба.

— Марк обаждал ли се е? — попита накрая.

Клер кимна.

— Обади се от Хонконг. Въодушевен е от порцелановите изделия, които е видял. Айрис му помага при покупките и подготвя откриването на галерията. Тя е същата като Марк — непрекъснато търси добри инвестиции на парите си. Двамата са добър екип.

— Когато бях в колежа, мама и татко ме заведоха едно лято в Хонконг. Той е безмитна валутна зона и е рай за пазаруване. А панорамата на града нощем е като приказка.

— Марк каза същото — Клер въздъхна с копнеж. — Може би някога и аз ще имам възможност да видя Хонконг, пък и други интересни места... От Марк съм слушала вече толкова много за Далечния изток, че най-после бих искала и аз да го видя.

— Защо не замина с него? От откриването на тази твоя фирма не си си вземала отпуск.

— В момента не мога да си позволя пътешествия с туристическа цел.

— Все пак, от време на време би могла да си вземаш по няколко почивни дни. Но ти сама решаваш. Впрочем, довечера съм вкъщи, в случай че имаш нужда от мен.

— Едва ли. Почивай и се грижи за племенника си. До другата седмица, Дарлин.

Когато тя си отиде, Клер се залови за работа и разтвори папките пред себе си. По необяснима причина младата репортерка ѝ беше симпатична и интересна. Но дали би приела поръчката, ако не искаше чрез работа да прогони мисълта за Лин и Марк? Спомни си неговия остров. Господи, как би искала да са там само двамата! От друга страна подобна представа я плашеше. Ами, ако Марк отново я целунеше...

Поклати глава и решително се отърси от нездравословните си фантазии, опитвайки се да се съсредоточи. Прегледа въпросника, който Гейл Монро беше попълнила предната седмица. Тъкмо беше завършила училище за журналисти и започваше работа в телевизията.

Наистина, камерата ще показва само главата и горната част на тялото ѝ, но Гейл искаше да изглежда перфектно.

Клер се замисли за прекрасните сини очи на младата жена и веднага отметна наум няколко дрехи в синьо. В този момент камбанката на вратата издрънча. „Е, тъкмо ще мога веднага да обсъдя идеите си с клиентката.“

— Окей — каза Клер и разтвори материалите пред себе си, докато двете жени сядаха на канапето. — Значи, никакви големи украшения и дипли отпред, защото понякога ще ви се налага да се навеждате.

Гейл я дари със сияйна усмивка.

— Точно така. А при снимки в едър план човек винаги изглежда по-пълнен, затова се предпочитат тъмни дрехи.

Клер се усмихна в отговор.

— С вашата фигура спокойно можете да се обличате в бяло и когато ви снимат в едър план. Заедно с моята асистентка прегледахме дрехите в изложбената зала и направихме един по-груб подбор, като отхвърлихме всички рокли и блузи с по-дълбоко деколте. Надявам се, че не възразявате.

— О не, напротив — отвърна Гейл. Погледът на Клер се плъзна по джинсите и копринената риза на младата жена.

— Мисля, че имаме сходни вкусове. И аз обичам по-лежерно облекло.

— Да, така е. Но искам да напредна в своята професия и трябва много сериозно да обръщам внимание на външността си.

Клер кимна.

— Гледах репортажа ви тази седмица. Имате сигурно, уверено присъствие и приятен глас. А с подходящи дрехи определено ще подсилите това впечатление и ще постигнете целта си. Бихте ли погледнала сега моделите, които имаме тук. През лятото ще потърся за вас нови дрехи на модното изложение в Атланта.

За миг върху лицето на младата жена се мярна загриженост.

— Имате ли... искам да кажа, знаете ли, че не разполагам с твърде голям бюджет?

Клер се усмихна.

— Вашата поръчка ми е интересна. Ще се договорим за приемлива и разумна цена.

— Наистина съм ви благодарна — въздъхна облекчено Гейл.

Когато двете жени влязоха в залата с изложените дрехи, Клер взе един син костюм, който подчертаваше очите на Гейл. Показа ѝ блейзери, поли и блузи, които трябваше да пробва в съседната стая.

След няколко минути Гейл оглеждаше доволна отражението си в огледалото.

— Влюбена съм в този син жакет. И качеството на плата изглежда добро.

— Вземете спокойно всичко, което ви харесва. Разходете се и седнете, за да видите дали се чувствате наистина добре. Обадете ми се подир няколко дена. След седмица ще окомплектовам новия ви гардероб — нещата, които ще можете да комбинирате.

Гейл се преоблече, взе дрехите, поблагодари още веднъж и си тръгна.

Клер влезе отново в работната си стая. Седна на бюрото и разтвори папката с име „Гейл Монро“. При тази клиентка щеше да бъде на загуба. Марк ще помисли, че си е загубила ума. „Парите са си пари“ — беше любимата му фраза. Ако нещо изглеждаше безперспективно като източник на печалба, за него въпросът бе приключен.

Изведнъж почувства непреодолимо желание да поговори с Марк.

Неочакваният звън от входната врата я изтръгна от мислите ѝ. Клер погледна часовника си. Шест... кой би могъл да звъни по това време? Може би Гейл беше забравила нещо. Изправи се и тръгна да отвори.

На вратата стоеше представителен мъж на около петдесет години. Беше облечен в тъмносин костюм, носеше малко куфарче за документи. Нещо ѝ бе познато в него, но какво точно? Не можеше да вмести мъжа в спомените си.

Той придоби сериозен вид.

— Може би не си спомняте за мен, Клер. Аз съм Джеф Нелсън. Срещнахме се преди няколко години, когато вие посетихте майка си в Сан Франциско.

Сега си спомни.

— Вие сте адвокатът на майка ми?

Посетителят кимна.

— Мога ли да вляза? Важно е.

— Разбира се. Извинете моята нелюбезност, но в първия момент не ви познах.

Седнал срещу нея, адвокатът внимателно отвори куфарчето си.

— Аз... всъщност... аз трябва да ви съобщя нещо неприятно. Клер, скъпа, майка ви преди няколко дни претърпя автомобилна злополука в Лондон.

Ужасно предчувствие я връхлетя.

— Как... как е тя?

Джеф Нелсън я изгледа измъчено.

— Лин почина няколко часа след катастрофата. В болницата дойде за малко в съзнание и помоли мъжа си да ме извика.

Клер усети как духът ѝ излита от тялото, настанява се надалеко и от тази дистанция като през мъгла погледна адвоката. Не можеше да бъде истина. Сигурно сънува. Кошмарът от предната нощ продължаваше.

Мъжът ѝ говореше нещо, питаше я за Марк, разказваше ѝ, че Лин била пожелала да я кремират. Спомена завещание... Клер беше единствената ѝ наследничка.

— По-късно ще говорим за това, Клер, нека първо отмине шокът ви. Знаете ли как мога да се свържа с Марк Стенли?

— Неговата секретарка може би ще ви помогне — отговори Клер и чу някъде отдалеч собствения си спокоен глас.

— Да извикам ли някого да остане за известно време с вас?

Марк, върни се и ме събуди, изведи ме от този ужасен кошмар.

— Аз съм добре...

„Само да се събудя и кошмарът ще изчезне. Вкусът на горчива жлъчка в устата ми, беспомощното треперене на пръстите ми...“

Мъжът я гледаше разтревожено. Стана ѝ мъчно за него. Толкова нещастен вид имаше.

— Майка ви изказа желание да се обадя на мистър Стенли и да го помоля да се погрижи, когато... Е, ще позвъня на секретарката му. Клер, имате ли приятелка, на която бих могъл да се обадя междуременно?

— Дарлин Тейлър — отвърна Клер машинално.

„Може би Дарлин ще успее да ме събуди“.

— Кажете ми телефонния ѝ номер.

— Ето там — каза Клер и посочи към един телефонен указател, подвързан с кожа.

Наблюдаваше като в транс как мъжът взе указателя, отвори го, вдигна слушалката и набра някакъв номер.

Господи, Марк, имам нужда от теб.

Адвокатът затвори телефона и отново ѝ говореше нещо. По безизразното ѝ лице се стичаха сълзи.

Джеф Нелсън закопча куфарчето си. Слава Богу, мисис Тейлър беше потвърдила, че ще дойде. Явно момичето преживяваше шок.

Марк изглеждаше уморен и изтощен.

— Как е тя?

Дарлин въздъхна.

— Няма промяна. Докторът е на мнение, че съзнанието ѝ отказва да приеме новината, която ѝ донесе адвокатът на майка ѝ. Марк, тя просто не иска да повярва, че Лин е мъртва.

— Къде е сега?

— В спалнята си. Все още мисли, че преживява кошмар — Дарлин изтри сълзите от очите си. — И е твърдо убедена, че само ти можеш да я изведеш от него.

Лицето му изразяваше пълно отчаяние.

— Бедното дете! Опакова ли нещата ѝ?

Дарлин посочи чантите, струпани в един ъгъл на коридора.

— Там е всичко, от което ще се нуждае.

— Имаш ли ключ от къщата?

— Да. Не се тревожи, ще се погрижа за всичко. На клиентите ѝ ще кажа, че смъртта на майка ѝ я е покрусилa и се нуждае от промяна на обстановката.

— И това ще бъде напълно вярно. Ако ти потрябвам, Дарлин, ще намериш координатите ми в телефонния бележник на Клер.

— Обади ми се как е тя, когато имаш възможност. А сега върви при нея.

— Благодаря ти за всичко, което си направила за Клер, Дарлин.

— Тя е моя приятелка. Пази я, Марк!

Малко по-късно стоеше вцепенен в спалнята ѝ и я съзерцаваше. Клер лежеше, втренчила безизразен поглед в тавана. Лицето ѝ изглеждаше сиво и измъчено, под хубавите ѝ очи имаше тъмни кръгове. Той трябваше да ѝ върне отново вкуса към живота.

— Клер... — каза тихичко и бавно пристъпи към леглото.

Тя рязко се изправи.

— Марк! Господи, къде беше?! Помогни ми! Преживявам ужасен кошмар, който не свършва...

Очите му се напълниха със сълзи. Седна на крайчеца на леглото и хвана ръката ѝ.

— Сега съм тук, дяволче. Ще заминем за острова, ще ловим рачета и ще плуваме. Ще ти сготвя омари и всички останали вкусотиини, които обичаш. Ще обходим целия остров, така, както беше последния път.

— Първо ме разбуди, Марк! Не мога повече да го понеса — разхълца се тя.

За миг Марк се почувства напълно безпомощен. Беше се надявал, че появата му ще изведе Клер от този транс. Бореше се вътрешно с една мисъл... Веднага ли да разруши душевната ѝ блокада, или да почака, докато отидат на острова?

Клер трепереше в ръцете му и проплакваше като малко дете. Бързо взе решение с тайната надежда, че то е правилното.

V

Клер гладеше как Марк завързва моторницата за дока. В негово присъствие кошмарът не беше толкова ужасен. Погледът ѝ се спря на мъжа, който беше ги очаквал на пристана и сега се приближи, за да помогне на Марк. Сайлъс беше техен приятел и тя не се учуди на неговото присъствие в кошмара ѝ. А може би вече не сънуваше? Марк ѝ помогна да излезе от лодката и тя застана пред Сайлъс. На главата му имаше овехтяла жълта шапка, бутилковозелената му риза беше небрежно напъхана в избелелите джинси. Прегърна Клер и я пусна.

— Добре дошла, малката. Стаята ти вече те очаква.

Клер се усмихна несигурно. Сайлъс беше мил човек, но защо я гледаше с този тъжен поглед?

— Ела, дяволче. Да отидем в къщата — каза Марк и я хвана за ръка.

Тримата изминаха краткото разстояние по плажната ивица, после се появи дървената къща. Намираше се точно зад дюните в един закътан залив, заобиколен от обветрени от соления вятър дъбове. Влязоха и Клер внимателно огледа холивудската люлка, люлеещите се столове, масата от червено тисово дърво и оранжевите дървени столове. Всичко беше толкова реално и познато!

— Сайлъс ще донесе багажа ни. Облечи си нещо удобно и ще се поразходим. После ще приготвя празничната вечеря!

— Къщата е точно такава, каквато я помня — измърмори Клер. — Толкова е реална!

Тапетите по стените, бежовият килим на пода... плетените от камъш мебели и бамбуковите щори завършваха картината на ваканционна идилия.

Клер бавно се озърна, после спря пред антична китайска ваза и извади една тигрова лилия от нея. Марк смаяно я видя да затъква цветето в косите си.

— Мама ми сложи цвете в косите. Когато бяхме в Англия — продума Клер с детско гласче. — Хубаво беше тогава с нея. В Англия.

Марк се застави да запази самообладание.

— Цветето ти отива. Но хайде, ела, ще те заведа в стаята ти. Там ще можеш да си починеш.

Нейната стая беше декорирана с бледосини тапети. Завесите, покривката на леглото и тапицерията на столовете бяха в същата хармония. На масата имаше букет полски цветя.

— Помниш ли колко е приятно да заспиваш и да се събуждаш в този солен въздух?

— Да — промълви тя.

Беше изминала почти година, откакто за последен път живя в тази стая — и то само за една нощ. Колко ли хубаво би било да може да остане тук завинаги, сама с Марк!

— Остави прозореца отворен за през нощта и се наслаждавай на бриза. Чувам Сайлърс долу на верандата. Ще отида да му помогна за куфарите. Веднага се връщам, дяволче.

Когато той излезе, Клер се изправи на прозореца. В момента се намираще в къщата за гости, отдалечена съвсем малко от лятната вила на Марк. Беше заобиколена от бананови дръвчета, авокадови храсти и кокосови палми, а между тях избуяваха тропически растения и екзотични цветя.

Клер притисна слепоочията си с пръсти и се опита да мисли трезво. След смъртта на баща ѝ Марк я доведе тук и тя много се боеше от змиите. Марк през смях ѝ обясняваше, че влечугите много повече се боят от хората, отколкото хората от тях... Веднъж видя прекрасна сърна точно до къщичката. Марк ѝ каза, че тук сърните са много плашливи и позволяват да бъдат снимани само от разстояние. Имаше и едно ателие... Доставяше ѝ удоволствие да го гледа как рисува. Беше ѝ обещал да ѝ направи портрет някога и...

Сълзи се стичаха по бузите ѝ. Защо не можеше да престане да плаче?

Когато Марк се върна с куфарите, спря поразен и я погледна съчувствено. Тя стоеше в средата на стаята и изглеждаше напълно безпомощна.

„Господи, сякаш прекосява ада!“ — помисли си Марк. Не искаше да ѝ причинява болка, но трябваше да я върне към действителността.

Загрижено я поведе към едно кресло. Седна и я притегни в скута си. Силните му ръце почти я приковаха.

— Клер, скъпа, сега, моля те да ме изслушаш — заговори ѝ с глас, който прозвуча неприятно силно в тишината на острова. — Ти не сънуваш. Майка ти действително е мъртва.

— Не, не, не казвай това!

Марк повдигна главата ѝ я принуди да го погледне.

— Трябва да се примириш с фактите, дяволче! Не си правиш добра услуга, ако продължаваш да се залъгваш, че само сънуваш!

— Не! — изкрещя отчаяно тя. — Мама е толкова красива, толкова жизнена, всеки я обича! И ти я обичаш! Знам, че я обичаш още от първия ден, в който се запознахте! Защо ми говориш сега тези ужасни неща?!

Марк я изгледа неразбиращо. „За какво, по дяволите, намеква тя? Нима мисли, че аз и Лин... Колко глупаво! Но, от друга страна, откъде може Клер да знае какво ме свързва с майка ѝ?“

— Клер, твоята майка много те обичаше. Ще говорим за това, когато дойдеш на себе си.

Клер затвори очи. Лицето ѝ беше изкривено от болка, сълзи закапаха изпод дългите ѝ мигли.

— Изплачи сълзите си, скъпа. Но знай, че Лин не би искала да те види в подобно състояние. Тя обичаше живота и винаги е желала най-доброто за теб. Затова малко преди смъртта си е помолила Тони да извика нейния адвокат.

Клер тихичко плачеше, а Марк продължи:

— И Лин не е забравила пребиваването ви в Англия. Малко преди катастрофата са били с Тони на онова място. Скъпа, разговарях с Тони по телефона. Той не можеше да разбере защо Лин не му е казала нищо за твоето съществуване. Мисля, че наистина я е обичал и не би се притеснил от действителната ѝ възраст. Чуваш ли ме изобщо, дяволче?

Клер хълцаше неудържимо. Марк почувства гърдите ѝ до своите, вдъхна сладостния аромат на парфюма ѝ.

— Ето, вземи моята носна кърпа.

Клер не възрази и зарови лице в кърпичката. Марк я притегли до себе си.

— Ще поотложим нашата празнична вечеря. Сега ще ти приготвя нещо леко за хапване, а после ще се опиташ да поспиш. Съгласна ли си?

Клер постепенно идваше на себе си.

— Толкова ме е страх — продума най-сетне с мъка. — Не е ли глупаво? Аз съм зряла жена, а се страхувам да остана сама.

— Не, сладката ми, не е глупаво. Но ти няма да бъдеш сама. Аз ще бъда в кухнята. Освен това, ще остана при теб през нощта и ще те пазя.

— Но... ти също трябва да спиш.

— Не се тревожи за нищо. И друг път ми се е случвало да прекарам безсънна нощ — отвърна Марк през смях.

— Но ти си също уморен и изтощен, Марк. Каж ми, не са ли ти досадни тези грижи около мен?

— Е, сега вече изглупяваш.

Марк се изправи, без да я пусне, и я понесе към леглото. Нежно я положи на възглавницата. Постепенно трябваше да ѝ помогне да превъзмогне смъртта на Лин. По-леко нямаше как да стане. Бързо извърна погледа си, разбрал, че комбинацията „Клер — легло“ го възбужда. „По дяволите, сега не бива да мисля за това!“

— Не съм гладна — измърмори тя.

— Трябва да хапнеш — настоя той и се опита гласът му да прозвучи бащински. — Веднага се връщам.

Клер избърса с опакото на ръката си засъхващите сълзи.

— Ще взема един душ, докато ти си в кухнята.

Марк се разсмя.

— Дарлин ми каза, че току-що си се къпала, когато дойдох да те взема. Защо просто не си измиеш лицето, не нахлузиш пижамата и да си легнеш? Ако имаш нужда от нещо, ще ме извикаш.

Клер вирна брадичка.

— Аз не съм болна на легло! Ще се оправя сама!

Той я целуна по връхчето на носа.

— Така вече ми харесваш.

Марк излезе, Клер отиде в съседната баня. Бавно се съблече. Крайниците ѝ тежаха като олово. Напръска лицето си със студена вода и облече пижамата си. Когато се върна в леглото, отново от очите ѝ се изля поток от сълзи.

Марк се върна и постави един поднос на нощното ѝ шкафче. Подаде ѝ пакетче книжни носни кърпички.

— Изчисти си нослето, скъпа. Първо искам да хапнеш, а после ще поговорим.

Клер издуха носа си и избърса сълзите си. После погледна храната върху таблата си: купичка плодове, намазана с масло кифличка, рохко яйце и каничка кафе.

— Добър апетит, Клер.

— Марк, не мога да ям.

— Клер, моля те, опитай да хапнеш нещо! Сайлърс е набрал плодовете специално за теб.

Клер въздъхна и пъкна парче банан в устата си. Изведнъж усети вълчи апетит. Болката в нея се поутоложи, докато ядеше, но тя знаеше, че това е само временно.

Когато свърши, се обърна към Марк. Той седеше на плетен стол до леглото ѝ и тя внезапно видя колко е уморен.

— Кога си спал за последен път? — попита го.

— Не си спомням — отвърна ѝ с крива усмивка. — Дарлин ми каза, че и ти не си спала много. Дай Боже, довечера да си отспим и двамата.

Марк заговори за произведенията на изкуството, които беше закупил в Хонконг, като ѝ разказа някои интересни случки от пътуването си. Клер изобщо не го слушаше.

Изведнъж от гърдите ѝ се изтръгна писък.

— Мамо!... Няма да те видя никога повече, да ти кажа колко те обичам... О, Боже!...

Марк скочи и я прегърна.

— Защо трябваше да умира? — разхълца се Клер. — Сега вече си нямам никого, сега вече съм напълно сама.

Марк я притисна още по-силно.

— Скъпа, не се отдавай на самосъжалението точно сега. Животът винаги е милостив. Но болката ти ще намалява с всеки изминат ден. Времето лекува всички рани. А и не си сама! Дяволче, аз съм при теб.

— О, Марк, не знам как си понесъл загубата на родителите си и на жена си! А ти си обичал майка си, нали?

Лицето му се сгърчи от болезнен спомен.

— Болката винаги е една и съща, миличко. Жестока и силна. Винаги, когато губим хората, които сме обичали. Аз обичах също така

и Лин. Но не по начина, за който намекваш. Но за това ще говорим по-късно. Сега искам да поспиш.

— Благодаря ти, Марк. За всичко.

Той помълча известно време.

— Животът ми без теб би бил самотен и празен — продума бавно накрая.

— Лека нощ — прошепна Клер. Почувства, че ѝ беше казал повече, отколкото му се искаше.

Марк легна по бермуди на канапето в хола и се опита да заспи. Чувстваше се пребит като куче, но същевременно и твърде много напрегнат, за да може да намери покой.

После дочу гласа на Клер — само тих шепот.

— ... страхувам се от тъмнината.

Скочи и запали лампата. Клер стоеше на вратата — самата скръб. Отиде до нея и я прегърна.

— Много съжалявам, че се държах като малко дете — каза му потиснато. — Но не мога да се освободя от този сън — как мама и аз сме в Англия, и ти си там, после тя полита напред и...

Марк я вдигна на ръце и я занесе в спалнята. Нежно я положи на леглото и легна до нея. Клер се сгуши плътно до тялото му. Той помилва лицето ѝ.

— Спи, миличко. Вече няма да те е страх.

— Няма ли да ме оставиш сама?

— Никога няма да те оставя сама — увери я. Известно време Клер се мята неспокойно, после Марк почувства, как тялото ѝ се отпусна. Вече спеше дълбоко, а той все още я държеше в прегръдките си и се наслаждаваше на удоволствието от допира на едрите ѝ гърди до своите. Внезапно го завладя непреодолимо желание. „По-добре да се върна в хола.“

Но Клер потрепери насън и се притисна още повече до него.

„Не, сега не би трябвало да я оставям сама.“ Съвсем неочаквано си спомни един разговор с Лин преди няколко месеца. „Не смяташ ли, че Клер трябва да узнае всичко и да вземе решение сама? — беше го попитала отново. — Това е нейният живот. По дяволите, Марк, кога ще престанеш да играеш ролята на добрия Дядо Господ?“

По-късно му се извини за своята рязкост, но тягостното чувство остана. Знаеше, че Лин беше имала предвид Ан. В известен смисъл

той беше определял живота ѝ. „Но, Господи, аз само исках да закрилям Ан! Но и на нея не ѝ хареса това, което той беше направил тогава. А какво би казала Клер, ако научи всичко?“ Затвори очи. „По дяволите, крайно време е да забравя миналото и собствените си грижи и да помогна на Клер да превъзмогне болката.“

Клер се раздвижи и промърмори името му в съня си. Марк я притисна в прегръдката си. „Мили Боже, не съм искал да се влюбя отново след смъртта на Ан, поне не точно в Клер!...“

Ан... Беше я познавал през целия си живот. И знаеше, че родителите и на двамата очакват да ги видят оженени. Ан означаваше много за него, беше се грижил за нея повече, отколкото тя имаше нужда, но никога не бе я обичал. С Ан не беше почувствал никога това диво влечение, което Клер събуждаше у него напълно несъзнателно.

Имаше мигове, когато желанието му към Клер почти го разболяваше. Защо не можеше да се задоволи с мимолетните приятелки, които охотно споделяха леглото му? Сам си даваше отговор: „Влечението ми към тези жени е само от чисто физическо естество.“ Влечение, което бързо възникваше и още по-бързо угасваше след удоволствието.

Когато Клер се възстанови и напусне острова, трябваше да изчезне за известно време от полезрението ѝ. Вероятно тя ще напусне работа и ще предприеме някакво пътешествие. Няма да ѝ се обаждат, няма да ѝ изпращат картичка дори. Не, Клер нямаше да узнае никога, че е единствената жена в света, която има значение за него.

— Марк... — промърмори отново Клер.

— Тук съм, скъпа. Спи!

Несъзнателно усукваше един кичур от косите ѝ около пръста си.

Ами ако Лин излезеше права? Ако Клер наистина го обичаше? Ако той беше единственият мъж, способен да я направи щастлива? Ако на нея ѝ беше безразличен фактът, че се е подложил на операция за стерилизация?

Внезапно си спомни изражението ѝ, когато заговори за Дарлин и нейната бременност. В очите ѝ се беше появил едва доловим израз на замечтаност. Не, не можеше да изисква от Клер да се откаже от раждането на дете.

Ако изчезне от живота ѝ, може би тя рано или късно ще намери мъжа, който да ѝ дари майчино щастие. Тази мисъл и равномерният

ПЛИСЪК НА ВЪЛНИТЕ ГО ПОТОПИХА В МЪЧИТЕЛЕН СЪН.

VI

Клер седеше до люлката на верандата и гледаше чайките, които прелитаха ниско над морето. Ритмичното припляскване на крилете им ѝ оказваше почти хипнотично въздействие.

Две седмици бяха изминали, откакто дойде на острова. Вътрешното ѝ напрежение изчезна, а чувствата ѝ варираха между дълбока скръб и гняв.

Гняв, че майка ѝ беше починала, без да ѝ предостави възможност да се опознаят истински. Знаеше, че всичко това е безсмислено, но не можеше да направи нищо. Може би ядът беше своего рода инстинкт за самосъхранение; средство да не позволи болката да я съсипе.

По някакъв начин свързваше смъртта на Лин с Марк. Клер чувстваше, че той я гледа с други очи, че се държи по-особено. Всяка нощ я държеше в обятията си, докато заспи. Отначало не се замисляше особено, с радост приемаше неговата близост. Но сега започваше да си задава въпроса дали не иска твърде много от него.

До този момент беше заета прекалено със собствената си болка, за да се интересува от неговите чувства. Тази сутрин за пръв път усети предишната ѝ сила да се възвръща. Но имаше неща, които бяха свързани с майка ѝ, и които тя държеше да узнае.

Предстояха ѝ разговори с нейния адвокат. Не можеше да отлага и разговора с Дарлин — все пак отговорността за фирмата лежеше единствено и само на плещите на Клер. Въпреки че Дарлин беше добра приятелка.

Когато по-късно обяви, че е готова да се върне във Форт Майерс, в очите на Марк се появи загрижено изражение. После внезапно се ухили ѝ поклати глава.

— Не, ще останеш тук! Ти си моя пленница. Но, честно казано, самата ти се нуждаеш още от почивка. Облечи си бански костюм и се попечи на слънцето, ще ти се отрази добре.

Тя поклати глава и той истински се ядоса.

— Погледни се в огледалото! Бледа си като смъртник и под очите ти има тъмни кръгове! Каза ми, че си зряла жена и можеш да се грижиш за себе си. Докажи го на практика! Погледни ръцете си — цялата трепериш. Сериозно ли смяташ, че си в състояние да поемеш отново фирмата си?

Марк, естествено, беше прав. Както винаги. Клер не беше готова да се заеме отново със старите си ангажименти. Марк имаше бюро в къщата на плажа и от разстояние ръководеше бизнеса си. Още в първите дни на острова тя му заяви, че с радост ще прекара сама няколко часа, през които той имаше делова работа. Не ѝ убягна, разбира се, че Сайлъс уж съвсем случайно се мотаеше точно в тези часове край къщата за гости.

Клер се откъсна от мислите си, дочула стъпки откъм верандата. Марк се приближи към нея. Изглеждаше много добре — толкова бе хубав, че дъхът ѝ секна. Носеше избелели джинси и бяла тениска. Явно току-що се беше къпал — косата му още блестеше.

Плъзна поглед по тялото ѝ и се ухили.

— Какво е това шикозно нещо на теб?

За своя изненада Клер се чу да се смее. Да, Марк я връщаше към живота!

— „Това нещо“ се нарича сари. Носят го жените в Индия.

Сега беше доволна, че Дарлин сложи любимото ѝ сари в багажа ѝ. Беше с цвета на пясък и море и оголваше раменете и гърба ѝ. Бе си сложила подходящи украшения по ръцете, ушите и шията.

До днес не беше обръщала внимание на външния си вид. Дори не си спомняше какво облече за пътуването до острова. Имаше дни, в които плачът ѝ не секваше, последвани от дни, в които спеше по цял ден. Но присъствието на Марк беше неизменно.

Той хвана ръцете ѝ и я вдигна от люлката.

— Дойдох да те взема. Обядът е почти готов.

— Ах, Марк, чувствам се толкова безполезна. Защо не ме остави да ти помогна при готвенето?

Марк подръпна закачливо косите ѝ.

— Ела и стой мирно. Кой е експертът по рибните ястия тук?

— Явно е, че си ти. Но ако говорим за приготвянето на раци, обзалагам се, че те превъзхождам.

— Това предизвикателство ли е? Добре, ще видим, утре ще наловим раци, след като се попечем на плажа.

Малко по-късно Клер и Марк тръгнаха по пътеката към лятната къща, която минаваше през буйна тропическа растителност. Прекрасните дървета и великолепието на цветята напомниха на Клер, че животът си тече, и че тя е част от него.

— Не ти ли е трудно и мъчително всеки път, когато напускаш този рай?

Марк помръкна.

— Понякога съм се опитвал да се устроя и да живея само тук и да отивам на материка само при крайна необходимост. Но ми липсва и градското жилище, моята колекция от произведения на изкуството, дори градският живот ми липсва. А и какво да правя с Дорис? Страхувам се, че Сайлъс ще започне да ревнува, ако я взема на острова. Той допуска само теб в своето царство.

Марк я притегли към себе си, наведе се и я целуна. Без страст, нежно и естествено — като най-естественото нещо на света.

Хванати за ръка, продължиха пътя си. Клер се наслаждаваше на туфите бананови дръвчета, на авокадовите и кокосови палми. Повечето дървета бяха диворастящи на острова, но предишният собственик беше облагородил някои от тях. Клер си спомни грейпфрутовите, мангови, ананасови, гуава и папая горички. Сайлъс имаше още зеленчукова градина и леха с ягоди.

Когато навлязоха във вътрешността на острова, гората заприлича на джунгла и стана непроходима. Чуваше се само крясъкът на птиците и животните, които я обитаваха.

— Винаги внимавай, ако ти се наложи сама да изминеш този път — предупреди я Марк. — Освен змии тук се въдят и алигатори.

Клер потръпна.

— Знаеш, че изпитвам панически ужас от змии. И без твоето предупреждение не бих дошла сама тук.

Той обгърна талията ѝ.

— Така би било по-добре. Поне за момента. След няколко минути се показа къщата. Клер се замисли за всички вечери, които бяха прекарвали заедно на терасата, наслаждавайки се на залеза на чаша коктейл.

— Не си ли гладна? — осведоми се Марк.

— За божествения ти омар? Винаги!

Марк отвърна на усмивката ѝ.

— След вечеря ще си направим чудесна разходка. Тук е по-хубаво, отколкото в къщата. А не е ли по-добре да се преместиш в нея? Тя е по-удобна.

Клер се поколеба; спалнята в къщата за гости беше свързана с много и хубави спомени за нея.

Но все още имаше кошмари. А и не беше честно да изисква от Марк да я пази всяка нощ. При всички случаи той би се чувствал по-удобно в своето легло. Но дали все пак да не продължи да живее сама в къщата за гости? Не можеше цяла вечност да спят в едно легло, защото...

— Ще поговорим по-късно за това — Марк сякаш отгатна мислите ѝ. — Сега ще ти направя питие, а после можеш да се отпуснеш, докато аз приготвя вечерята.

— Нека ти помогна!

— Ти знаеш, че не допускам никого в кухнята, когато готвя!

— Поне ще ми покажеш ли последните си картини след вечерята?

— Ако си послушна! — усмихна се той и я целуна.

— Хайде, ела, да побързаме!

Клер потопи парченце крехък омар в разтопено масло с лимонов сок.

— Марк, тази вечер ти надмина себе си — чипс от кокосови орехи, салатата от авокадо, пържени банани и накрая този омар — великолепен си!

— Намираш ли? — ухили се той. — Отдавна не си опитвала типичната за острова кухня. Но се радвам, че ти харесва.

— Какво рисуваш в момента?

— Това е изненада. И тя е за теб.

— О, Марк, кажи ми, каква е?

— По-късно ще ти кажа. Сега се нахрани.

— Да, сър!

— Така вече е по-добре.

Клер се усмихна и се замисли за картините на Марк. Той не обичаше да ги показва или да го гледат как рисува. Рисуваше

обикновено морски пейзажи и стилът му беше между експресионизъм и натурализъм.

— Къде се отнесе, дяволче?

— При твоите картини. Все още не мога да разбера защо правиш такава тайна от тях.

— Вече ти казах, че рисуването е хоби за мен. Разтоварвам се по този начин, когато съм на острова.

Клер се намръщи.

— Когато за пръв път дойдох в ателието ти, веднага разбрах, че не си онзи сериозен и делови мъж, за когото искаш да минеш. Често се ръководиш от чувствата си, а не само и единствено от разума. Твърдиш, освен това, че купуваш произведения на изкуството единствено защото правиш добри инвестиции, но аз знам по-добре. Виж, не съм експерт...

— Искаш ли кафе? — прекъсна я.

— Защо така, Марк? Винаги, когато заговоря за картините, сменяш темата.

— Аз не съм художник, Клер — въздъхна Марк. — Като малък рисувах много и гледах картините, които моите родители купуваха. Имам известна представа, но моите не са нищо особено.

— Ти си направо невъзможен! Ако ги изложиш в галерията си, ще разбереш колко „особено нещо“ са те.

Той се изправи и подръпна косата ѝ.

— Ласкаеш моето его. Окей, ще ти призная, че ми се иска да имам повече време за рисуване. Но само за собствено удоволствие.

— Защо не си позволиш това време? Имаш достатъчно добри сътрудници, които да работят вместо теб във фирмата.

Марк се разсмя.

— Да, тук си права. Всички смятат сестра ми за богато разглежено момиче, но тя е адски добра бизнес дама.

Клер го наблюдаваше как с големи крачки отива да направи по едно еспресо, без да отговори на въпроса ѝ. С неговото богатство можеше да си позволи всичко — да уреди живота си по свой вкус и да върши каквото си пожелае. Но, изглежда, не можеше да стои без работа. Разтоварваше се само на острова.

Навярно беше платил цяло състояние за него и благоустрояването му. Когато го купи, постави генератори и прекара

радиовръзка. Двете къщи бяха хубави и модерно обзаведени, а градините — самото великолепиe. Гласът на Марк наруши тишината.

— Ела, да отидем в хола за кафето.

Клер кимна. Внезапно я обзе страхотна тъга. Но вече бе свикнала. Почти се беше сприятелила с нея. Изправи се рязко, обърна се и тръгна пред него към уютния хол.

Марк я последва с поднос, на който бяха наредени каничка кафе, чашки, мляко и захар. Седнаха на светлото канапе и той разля кафето.

Клер отпи от горещата напитка и постави чашката си върху стъкления плот на плетената масичка. Гърлото ѝ се задави от сълзи. Вече не издържаше на тези пристъпи на плач. С угълчетата на очите си видя, по-скоро усети, че Марк внимателно я наблюдава.

— Искаш ли да говорим за Лин? — попита я меко.

Клер преглътна мъчително и го погледна отчаяно. Той взе ръката ѝ в дланите си.

— Мислих за това, което ти каза за Лин и мен. Лин беше изключително красива и, да, също така много секси. Когато бях в нейна компания, никога не ми минаваше през ум, че е с десет години по-възрастна от мен. Спомняш ли си кога се запознах с нея?

— Да. Мама точно се беше развела и се канеше отново да се омъжи. Прекара цял месец във Форт Майерс, О, Марк, толкова ревнувах! Искаше ми се тя да ми отдели повече време. Е, да, виждахме се за по няколко часа на ден, но вечерите мама прекарваше с теб.

Марк изглеждаше озадачен.

— Сигурен съм, че Лин не е предполагала колко си нещастна. А и аз никога не съм подозирал, че ти страдаш от факта, че ти я отнемам. Още не бях преодолял смъртта на Ан, а Лин притежаваше таланта да изслушва мъжете. Затова ми беше хубаво с нея. В нейно присъствие си изплаквах душата. А после ми каза неща, които не исках да слушам. Но ме накара да се замисля за тях. Когато си замина от Форт Майерс, вече бях в състояние да забравя миналото и да започна нов живот.

Клер мълчеше и Марк продължи:

— Клер, аз знам, че Лин много те обичаше и ти мислеше доброто.

— Откъде можеш да бъдеш толкова сигурен? За мен винаги са се грижили бавачки и гувернантки, докато накрая мама ме изпрати в интерната. Разбира се, имах шикозни дрехи и всичко останало, но...

— Ти все искаше вниманието и любовта на майка си — каза тихо Марк. — А тя търсеше слава и богатство. Знаеш как е била възпитана. И двамата с Джон се били страшно амбициозни. Работили са здраво и са постигнали своите цели. Лин ми разказа, че когато работела като топ модел, всяка вечер се е прибирала като пребита вкъщи.

— А не е ли знаела, че искам и аз поне мъничко от нейното време?

— Клер, тя винаги се е разкъсвала между амбициите си и желанието да бъде с теб. Тогава е била най-търсеният модел в Ню Йорк. Но е знаела също така, че това няма да продължи дълго. Смя да твърдя дори, че не на последно място е било желанието ѝ да те обезпечи материално. Добре е влагала парите си и сега ти си богатата жена.

— О, това не ме интересува.

Марк я погледна с обич.

— Ето една от причините да те ценя толкова много. За теб знам със сигурност, че приятелството, с което ме даряваш, няма нищо общо с моите пари. Но ти трябва да се опиташ да разбереш Лин. За нея е било въпрос на чест и майчина любов да те осигури така, че никога да нямаш финансови проблеми.

Клер внимателно измъкна ръката си от неговата, изправи се и отиде до прозореца. Заслуша се в шума на прибой, вдъхна соления въздух. Беше объркана. Марк имаше обяснение за поведението на Лин, но що се отнасяше до неговото собствено... Обърна се и се втренчи в него. Щом като не е обичал Лин, щом не обича и нея самата, защо тогава беше я довел тук?

— Защо, Марк? Защо правиш всичко това за мен?

— Ела, дяволче — промълви той. Клер прекоси стаята и отново седна до него. Марк се извърна. Нежно помилва голите ѝ рамене, после смъкна надолу сарито. С опитни пръсти разкопча сутиена без презрамки и гърдите ѝ се оголиха. Ръцете и устните му ги покриха с целувки.

Дъхът ѝ спря. Усмихна му се, когато той вдигна глава и я погледна. Очите ѝ отразяваха само едно — любов.

„Господи, загубил съм разсъдъка си“ — мина през ума на Марк.

— Трябва да те върна на сушата — проговори дрезгаво. — Още тази вечер. Не исках... Господи, толкова те желая.

— Марк, люби ме... — отрони Клер с набъбнали устни.

Вдигна я и сарито падна на пода. Понесе я към спалнята си. Сребърна светлина струеше от прозореца. Соленият бриз повдигаше завесите и внасяше аромата на тропически цветя. „Цял живот съм чакала този миг. Родена съм и съм расла за този миг“ — помисли си Клер.

Всичко досега в целия и живот е бил само една подготовка за този миг.

VII

Лунната светлина потопа полуголото ѝ тяло в сребристо и златно. Марк седеше на края на леглото и се наслаждаваше на мига, който беше очаквал с цялото си същество. За миг си помисли да приведе в действие плана си — да замине и да зачеркне Клер от своя живот. Но съблазнителното тяло на Клер, копнежът в погледа ѝ събудиха изгарящата страст, потискана толкова дълго. Трябваше да я има, на всяка цена.

Докато той се събличаше, Клер изхлузи бельото си. Легна до нея и двамата се загледаха. Тя колебливо вдигна ръце и го прегърна през шията. През тялото ѝ премина тръпка, Марк я притегли до себе си и я целуна. Устните му се спуснаха по шията ѝ и Клер потръпна от възбуда.

Ръцете му трескаво я милваха, устните му я опипваха, пръстите му нежно се плъзнаха по гърдите, корема, хълбоците ѝ, проправиха си път между бедрата ѝ. Марк покри тялото ѝ с целувки, опитните му ръце я поддържаха на ръба на екстаза. Клер се сгърчи, обърна се и простена:

— Ела, моля те, моля те, ела в мен, Марк!

Но той продължи да я милва и възбудата ѝ достигна кулминация. Обхвана едрите ѝ гърди и ги покри с целувки. Клер не издържаше повече.

Когато най-сетне проникна в нея, дъхът ѝ секна. Движенията му бяха бавни и сладостни. Искаше ѝ се този миг да трае вечно. Тя изкрещя и обхвана с бедра хълбоците му.

— Надявам се, че знаеш какво вършиш, дяволче — прошепна Марк и ускори ритъма, докато и двамата най-последно свършиха едновременно.

Клер още дълго лежа, вкопчила се в тялото на Марк. Той нежно милваше косите ѝ, мълвеше името ѝ.

По дълбокото равномерно дишане Клер разбра, че Марк е заспал. Лежеше на ръката му, притиснала буза в голите му гърди, съвсем тиха.

Не искаше да го събуди.

На лицето ѝ сияеше щастлива усмивка. Подобна радост не беше изживявала до този момент. С Марк позна за пръв път удоволствието от тялото си, щастието да го отдава и да получава същата любов. Знаеше, че по-добър любовник от него няма да има никога.

Внезапно усмивката ѝ угасна. Явно Марк не беше предвидил случилото се тази вечер — нали сам беше предложил да я върне на материка. Беше се поддал на моментен импулс. Все пак... бе я любил с такава изгаряща страст, сякаш отдавна го е искал и е копнял само за този миг. Защо никога не ѝ разкри чувствата си?

Защо не ѝ показва какво става с него, какви желания го терзаят отвътре?

Вярно е, че и тя самата дълго време беше крила чувствата си. Но не без причина — досега бе смятала, че Марк е имал нещо с майка ѝ. Но защо Марк не направи опит до този момент да ѝ разкрие истината? Нима толкова е обичал Ан, та сърцето му е закърняло за друга любов?

Той се раздвижи и устните му се допряха до нейните. Целуна я и помилва косите и голите ѝ рамене.

— Извинявай, че съм заспал — каза тихичко.

Така ѝ се щеше да му разкаже за любовта си, за желанието си да остане завинаги на острова. Но мълчеше. Марк зарови лице в благоуханните ѝ коси.

— Ще направя всичко за теб — измърка той.

Завладя я внезапен покой. По някакъв начин усещаше, че Марк я обича. Ако имаше проблеми, тя щеше да му помогне да ги разрешат заедно. Затвори очи и заспа с усмивка на уста.

Марк дълго лежа буден. Лицето му беше сериозно. Трябваше да ѝ каже. Но не сега. Още не бе преодоляла шока от смъртта на Лин.

А от всичко на света най-много му се искаше да прекара следващите седмици с Клер, необезпокояван от нищо, без мисли за бъдещето. Ако тя пожелаеше нещо, което той няма да може да ѝ даде, щяха да останат поне спомените му.

Клер отвори очи и премигна от утринното слънце. После ги затвори и заплува в спомените за отминалата нощ. Цял живот нямаше

да забрави първата си истинска любовна нощ. Внезапно се ококори. Някой отметна завивката и я целуна по ходилото.

— Какво правиш... ей, шемет!

Марк се разсмя и се хвърли на леглото.

— Закуската ти е готова. Плодове, кафе. А после отиваме на плажа.

Клер го погледна, с любов.

Той помилва нежно розовите връхчета на гърдите ѝ.

— Харесва ли ти?

— Ммм... много.

— Имаш прекрасни гърди, а и тялото ти е чудесно. Дори ходилата ти са красиви — добави той. — Ще ми се да си ги хапна.

— Само посмей!

— Тогава трябва да си намеря нещо друго. Привлече я върху себе си, вдигна я и гърдите ѝ се доближиха до лицето му. Затвори очи и ги пое с устните си — дотогава, докато тя вече не можеше да го понесе и простена неистово.

— Господи, престани! Мислех, че ще ходим на плажа — продума мъчително.

Марк се засмя и я пусна, за да впие жадно устни в нейните. Накрая се отдръпна без желание от тялото ѝ.

— Това стига засега. Първо трябва да те нахраня. А после ще си полежим на слънце.

— Видя ли купищата бански, които Дарлин ми е сложила в багажа? Наистина не знам какво да си мисля...

Накара я да замълчи с нова целувка.

— Може би Дарлин е по-умна от нас двамата.

Тя го погледна въпросително, а той се разсмя отново.

— Ако не спрем веднага, ще трябва да прекараме целия ден в леглото. Ммм... всъщност идеята съвсем не е лоша.

Клер се сгуши под ризата му и погали гъстите тъмни косъмчета на гърдите му.

— Тази нощ спях толкова хубаво, както не е било от години, а когато се събудих, бях доволна и щастлива.

Отново изпита угризения. Изразът в очите ѝ му казваше повече от всякакви думи. Целуна я нежно.

— Радвам се, че си щастлива, дяволче. А сега — на закуска.

Когато стигнаха белия плаж, ги поздравиха ято пеликани, чайки и гларуси. Марк разгърна плажните хавлии, а Клер се затича към приборя.

Хвърли поглед през рамо и видя, че я следва по петите. В същия момент я хвана и я вдигна високо, сякаш беше перце. Хвърли се с нея в ласкавите води, без да обръща внимание на писъка ѝ.

— Ах ти, подло същество! Какво си намислил?

Ухилената му физиономия изразяваше пълно удоволствие, докато Клер напразно се опитваше да се освободи от здравата му хватка. Водата стигна до талията ѝ, Марк я подхвърли и тя цопна във вълните. Когато отново усети дъно под краката си, го изгледа вбесено как се отдалечава навътре с големи загребвания. Опита се да го настигне, но той винаги поддържаше дистанция пред нея. Само се изсмия, когато тя изруга и го прокле да се удави дано — само и само да го догони.

Най-после заплува изтощена обратно. През смях се отпуснаха на голямата хавлия.

Целувката му с вкус на море и сол я накара да потръпне. Какво щеше да прави, когато Марк някога я напусне? Сега, когато желанието ѝ да се любят беше осъществено, не можеше да си представи един живот без Марк. Насила отхвърли мъчителните мисли и се съсредоточи в настоящето.

Лежаха един до друг, опнали тела върху пясъка. Пръстите им игриво се докосваха.

— Как ти понесе банята? — попита лукаво Марк.

— Екстра. Отдавна не съм плувала.

— Липсва ти повече радост от живота, дяволче.

— Сигурно имаш право.

Марк подпря главата си с ръка и я загледа с многозначителна усмивка.

— Апропо, радостта... — погледът му се плъзна по едрите ѝ гърди, които черният бански без презрамки почти не скриваше. — Ти си много секси, мис Барон.

— Ххмм... а ти си безсрамно привлекателен и много похотлив.

Той се подпря на лакът и жадно загледа тялото ѝ.

— Мисля да се върнем в къщата. Не искам да изгориш още първия ден.

Клер го погледна объркано.

— Но ние току-що...

Марк притисна устните ѝ със своите и задуши думите ѝ с целувка. Притегли я към себе си и Клер усети възбуждения му член. Обля я страхотна вълна от желание по този мъж. Той взе краката ѝ между своите. Когато взаимно изстенаха от страст, Клер се насили да запази разума си.

— Спри. Само не тук на плажа — отрони глухо тя.

— Не ти ли казах току-що, че трябва да се връщаме? — отвърна ѝ дрезгаво Марк.

Клер нежно се освободи от обятията му и доволно се протегна. Марк я гледаше като омагьосан. Косата ѝ лежеше като разперено ветрило върху хавлията, очите ѝ бяха потъмнели от желание по него. Оскъдният ѝ бански подчертаваше съблазнителните извивки на тялото ѝ. Не, не беше толкова хубава като Лин, дори не като Ан. Но беше като малка магьосница, истинска нимфа. Господи, как я желаше! Никоя жена до днес не бе събуждала всичките тези интензивни чувства накуп — любов, нежност, желание и стремеж за закрила. Обичаше я с всяка фибра на тялото си.

Изведнъж му хрумна асоциация с пясъчен часовник. Днес горната половина все още беше пълна. Но много скоро щеше да се изпълни и долната...

Да, можеше да си живеят като в рая. Но...

Следобед ловиха раци. Марк я гледаше как изкусно намества стръвта в средата на малка мрежа. Седяха близо до пристана, където водата беше бистра и можеха да виждат мрежите. Клер спусна своята във водата. Когато рачето на лапа стръвта, тя бързо я изтегли обратно.

— Я ми кажи, ти съветничка по модни въпроси ли си или рибарка? — попита през смях Марк.

Клер седна в пясъка.

— Звучи смешно, но и аз самата понякога не знам какво съм, преди всичко коя съм.

Марк дълго я гледа безмълвно.

— Мисля, че е така, защото си пораснала прекалено бързо, дяволче. Много добре те разбирам и чувствам какво става в теб. Ти

знаеш, че моята майка е починала още докато съм бил дете. Може би Айрис и аз също сме израсли по-бързо, отколкото другите деца. Татко ни сигурно ни е обичал, но животът ни е бил предварително планиран — още от раждането ни. С всички наши стремежи и наклонности. Кой знае какво би станало с мен без неговите съвети и напътствия. А сега вече е твърде късно да се захващам с нещо друго.

— Смятам, че не ти липсва смелост — рече Клер. — Но може би просто нямаш желание да промениш живота си.

Марк повдигна вежди.

— Естествено, че ще продължа да се грижа за нашите фирми. Но ми се ще да имам повече време за рисуване.

— Ах, стига, Марк, престани. Наистина не е нужно да работиш толкова много. Без усилие можеш да си позволиш повече време за нещата, които обичаш.

Той се ухили:

— Да кажем, че са ми втълпили следната максима: времето, прекарано в удоволствия, е загубено време. Нека приемем, че този принцип здраво се е загнездил в мен.

Марк се изправи и се протегна. Клер го гледаше, затаила дъх. Беше самото съвършенство. Мъж мечта. По-добре обаче да престане да му се наслаждава, а да се подготви вътрешно за деня, в който щеше да напусне острова. От първата нощ, която бяха прекарвали заедно, Клер умишлено отпъждаше всяка мисъл за съвместно бъдеще. Но сега тя се връщаше с нова сила. Изпълваше я тъга и болка. Марк беше просто обикновен човек. Тропическата природа, пясъкът и морето извършиха своята магия: а какво ще стане, когато се завърнат към ежедневието?

— За какво си мислиш в момента? — прекъсна той мислите й.

Клер се усмихна.

— Мислех си, че чудесно ще изглеждаш на рекламни снимки за своята собствена фирма — тяло и спортни дрехи, например.

— Благодаря за комплимента.

— Моля, няма защо. Но все пак не си безупречен.

Марк повдигна вежди.

— Нима?

— Ти хъркаш.

За миг изглеждаше съвсем объркан, после отметна глава и се разсмя.

— Дяволче, досега никой никога не ми го е казал!

Никога!

— Е, може би и аз не трябваше да го правя. Не ми се ще да ти създавам комплекси.

— Няма страшно. Но се надявам, че моето хъркане не те е разбудило. И то в случай, че наистина хъркам.

— Наистина хъркаш. Но това е един много успокояващ шум.

Той седна до нея.

— И за какво още си мислеше?

— Нищо особено.

Марк я погледна недоверчиво. Клер много внимателно съзерцаваше ръцете си, сякаш ги виждаше за пръв път.

— Замислял ли си се някога, Марк, колко особена е нашата връзка? Питам се, дали щяхме да се познаваме, ако не беше татко. Ти обитаваш един напълно различен свят, свят на традициите. Аз, за разлика от теб, съм лишена от корени. Понякога имам чувството, че ти си се отказал от начина на живот, за който аз съм мечтала от дете.

Марк взе ръката ѝ.

— Днес вече не го правя. Но когато бях по-млад и знаех, че животът ми е предначертан, имах далеч по-големи желания. Например рисуването. Рисувах тайно, защото знаех, че татко гледа на това занимание като на загуба на време. А може би е бил прав. Но имаше все пак нещо, което правех, защото исках да го правя. Разбираш ли за какво ти говоря?

Клер кимна, а той продължи:

— Днес аз живея така, както ми харесва, а Господ и Айрис го знаят, дори когато тя кръстосва океаните с любовниците си. Освен това е абсолютно без значение дали ние двамата с теб идваме от различни светове. Но зарежи сега тези раци, да си ходим.

Клер се насили да се усмихне.

— Имаш ли бира? — попита между другото.

— Мисля, че да. Защо?

— Винаги добавям бира във водата, в която варя раците. Получават интересен вкус.

— Слушай сега, вече доказа, че в ловенето на раци си по-добра от мен. Но не е нужно да ме превъзхождаш непременно и в готвенето им.

— Никога! — успокой го тя.

Погледите им се срещнаха и двамата станаха сериозни.

— Господи, колко съм гладен — измърмори Марк. — Обаче не и за раци.

— Марк... — гласът ѝ заглъхна от копнеж.

Той стисна юмруци. По дяволите, какво правеше с Клер? Утре трябва да ѝ каже всичко. Беше видял напрежението в очите ѝ, съпроводи я в мислите ѝ. Испита потребност да ѝ разкрие любовта си, невъзможността да продължи живота си без нея.

Но тя искаше корени, искаше семейство...

Преди Ан да се разболе, бяха обсъждали възможността за осиновяване. Марк беше убеден в себе си, че може да приеме едно осиновено дете като свое. Но би ли могла Клер?

— Колко още трябва да вървим, докато стигнем до твоята райска градина? — осведоми се Клер, докато двамата си проправяха пътека през гъстата растителност под могъщите дъбове.

— Вече ти казах, че тази част на острова е като джунгла. Затова настоях да смениш тениската и шортите с по-удобни дрехи. Боже, колко горещо и задушно е.

Клер се изкиска.

— Мисля, че при нашия походен марш всички насекоми и влечуги са побягнали.

— Да, наистина имаме отвъден вид.

Двамата носеха ризи с дълги ръкави, груби дълги панталони, напъхани в ботуши, а на главите си имаха специални шапки за сафари. Марк беше направил маски против комари, на които издълба дупки за очите, носа и устата.

Клер почувства потта, която се стичаше по гърба ѝ.

Бельото ѝ залепна.

— Надявам се, че ще можем да свалим тези ужасни маски, когато стигнем твоя Рай.

— Съвсем наблизо е, дяволче. Можеш да си свалиш маската. Затвори очи и ми дай ръката си! Искам да те изненадам.

Клер затвори очи и се отпусна в ръцете му. Той я поведе през гъстата джунгла.

— Сега можеш да си отвориш очите — каза тихичко Марк.

Клер погледна и извика от изненада.

— Господи, колко е красиво!

Пред нея се простираше наистина самият рай. С езера и хиляди цветове, сияен и нереален. Във въздуха се стрелкаха пеперуди и птици, каквито не беше виждала никога. Тя се наведе и вдъхна горчивия дъх на една орхидея.

— Като в приказка — продума замислено. — Колко хубаво е, че си я открил.

— Предишният собственик ми даде тази идея. Мисля, че това е било и неговото любимо кътче — рече Марк и се настани до нея.

— Как избра точно този остров?

Той взе ръцете ѝ в своите и ги погали.

— Виждала ли си картината в моя кабинет в плажната ми къща?

Тя кимна и Марк продължи:

— Когато видях картината на една изложба, се запознах с художника. Той беше вече почти на осемдесет години, но напълно запазен и чаровен мъж. Казваше се Андрю Луис и ние веднага се сприятелихме. Имаше апартамент във Форт Майерс и често му ходех на гости. Един ден ме помоли да го докарам дотук с моята лодка. Може да ти се види смешно, но за мен това беше любов от пръв поглед. Когато Андрю ме запитва дали имам желание да купя острова, веднага се съгласих. По това време не знаех, че е много, безнадеждно болен. Нямах наследници и търсеше някого, който би оценил красотата на неговите владения.

— И ти го купи?

— Не веднага. Андрю ме засипваше с въпроси през следващите седмици. Най-после ми позвъни един ден и ме помоли да отида при него. Искаше да ми продаде острова за един долар. Предложих му друга оферта — да му платя действителната цена и с парите да се основе фонд за подпомагане на бедстващи художници.

— Каква добра идея! Той съгласи ли се?

— Да. После ме помоли да го доведе за последен път на това място. Вече беше много слаб, но се съгласих. Не можеше да стигне до райската си градина, но ми разказа за нея. Купил е острова още много

млад за своята годеница. Те не са имали деца и островът е останал тихото, тайно местенце, където са прескачали от време на време.

Марк замълча. Не искаше да каже на Клер, че беше обещал да води на острова само една жена — жената, която обича.

— Той почина ли после? — попита тихо Клер.

— Да. Малко след като бях купил острова.

Марк свали маските им и ги сложи настрана. После се извърна към Клер и я погледна в очите. На нея ѝ се стори, че са единствените живи същества в този свят — Адам и Ева. Близостта им бе по-голяма от всякога. Замайващият аромат на цветята, джунглата наоколо и влажният въздух ѝ действаша като афродизиак. Марк протегна ръце и я привлече към себе си. Целуна я и Клер почувства дивия ритъм на сърцето му. Легнаха на земята. Без да спират да се милват и целуват, се съблякоха взаимно. Марк се обърна по гръб и взе Клер върху себе си. Тя седна и се наслади на възхитения му поглед. Той целуна гърдите ѝ възбуждащо. Пулсът ѝ се ускори, изгаряше я страст. Марк помилва ханша ѝ и внезапно усети твърдия му член в утробата си. Отметна глава назад и затанцува в унес върху него.

Беше прекрасно. Марк беше на ръба на крайна възбуда, но се нагоди към ритъма ѝ, докато и нейните движения се успокоиха. Викаше името му...

Отпуснаха се изтощени и вкопчени един в друг.

Когато Клер се изкъпа и влезе в спалнята на Марк, той седеше върху възглавниците, усмихна ѝ се, протегна ръце и тя седна между разтворените му крака, опряла гръб в гърдите му.

— Не си ли уморена? — попита я тихичко и обгърна гърдите ѝ с ръце.

— Би трябвало да бъда. О, Марк, какъв прекрасен ден! Толкова съм ти благодарна, че ме заведе в твоята райска градина!

Той помилва гърдите ѝ.

— А аз ти благодаря за любовния миг, който ми подари.

Клер се изчерви.

— Докато стоях под душа, си мислех...

— Не бива да мислиш, поне не сега.

— Нима? А какво трябва да правя?

— Да ме обичаш. Да бъдеш тиха и да не пречиш на моите важни занимания.

— А какви са те? — попита тя, игриво засмяна.

— Ами, например да проуча тези прекрасни гърди — наведе се над нея и покри лицето и гърба ѝ с малки целувки.

— Просто се остави на момента — прошепна в ухото ѝ. — Почувствай го...

Марк обиколи едната ѝ гърд с ръка, после и другата, замилва връхчетата им, докато те се вирнаха и набъбнаха.

Притисна я и тя почти подлудя, усетила неговата възбуда. Клер затвори очи. Марк захапа розовите връхчета на гърдите ѝ. Причиняваше ѝ болка. Болката беше сладка. Заля я топла вълна, премина през цялото ѝ тяло, устните ѝ набъбнаха, жарки и жадни. Изви тялото си в очакване. Без да откъсва устни от гърдите ѝ, той плъзна ръка надолу по корема ѝ и потъна между нейните бедра.

Клер простена, кръвта шумеше в ушите ѝ, почти достигна оргазъм. Обгърна шията му и с вик притисна хълбок към неговия.

Сляха се в едно и трескавият ритъм ги залюля във вълшебна нирвана. Тя свърши малко преди Марк и го изчака да достигне кулминацията, възбудена отново.

Почти веднага заспаха с преплетени тела.

VIII

Клер седеше както обикновено в люлката на верандата и се наслаждаваше на игривите отблясъци на залязващото слънце. Марк печеше пържоли. Тя самата беше приготвила салата от спанак и подреди масата.

Отпи от своето лайм-дайкири. Замисли се за всичкото щастие, което преживя напоследък. Сигурно островът ѝ действаше така. Времето с Марк беше нереално хубаво, но често я спохождаше чувството, че между тях все пак съществува невидима бариера.

Имаше моменти, в които беше абсолютно сигурна, че Марк я обича. В следващия миг той потъваше в необяснимо мълчание или съвсем изчезваше някъде далеч в мислите си.

Шумът от отваряща се врата я накара да трепне. Марк излезе на верандата.

— Тук си, значи. Скоро ще бъде готова пържолата за царицата на острова.

— Вече ми се събра слюнка — каза Клер, изправи се и го последва в къщата.

Двамата довършиха приготовленията около вечерята. Седнаха на масата и Марк подсвирна възхитен:

— Днес изглеждаш невероятно!

— Може би тоалетът ми не се вписва много добре в обстановката — забеляза Клер и погледна синьо-зелената рокля, с която беше облечена. — Но изпитах несъзнателна потребност да се понагиздя за тази вечеря. А ти си толкова секси в бански, че сега съм доволна от избора си — поне ще можем да вечеряме спокойно.

Марк от своя страна беше облякъл в чест на Клер бяла памучна риза и памучни панталони в цвят каки. Докато се хранеха, разговаряха за незначителни неща. Клер внезапно потръпна, Марк сграбчи ръката ѝ.

— Добре ли си?

— Да. За момент изпитах смешното чувство... знаеш ли, хората казват, че някой се разхожда около гроба ти. Може би трябва да затворим прозорците. След днешния дъжд е доста студено.

Марк я загледа загрижен.

— Наистина ли си добре?

Тя се изправи.

— Да, аз съм съвсем добре. Ела, хайде да почистим кухнята.

— Не бива да обиждаме Сайлъс.

— Сайлъс ще ходи утре рано за риба. Е, поразмърдай се и ми помогни!

— Харесват ми жени със замах — подкачи я той и се облегна на стола си.

Клер стана съвсем сериозна.

— Марк, знам, че Сайлъс не обича да му се месят, но двете къщи му идват действително много. Да не говорим за градините. Вече няколко пъти му говорих за това, но той просто не ми обръща внимание.

— Вече ти разказах колко ми беше признателен, че го назначих на работа при мен след смъртта на жена му. Клер, за него е без значение, че готвим, но, моля те, остави останалата работа на него. Той има нужда да върши нещо. Освен това те харесва и много би искал да се наслаждаваш на почивката си!

— И другите жени ли харесва? Тези, които водиш тук? — Клер веднага съжали за думите си. Какво й ставаше? В края на краищата Марк не й беше длъжник за нищо. Преглътна нервно. — Аз... знам, че нямам право... Забрави го.

Той стана, заобиколи масата и я хвана за раменете.

— Освен Айрис, която прекара тук една нощ, никоя жена не е стъпвала на този бряг. Никой друг — бил той мъж или жена.

— Не те разбирам. Съвсем естествено е да поканиш тук някоя от твоите... твоите приятелки.

Повдигна с палец брадичката й, така че тя трябваше да го погледне.

— Нека не ти прозвучи самохвално и преувеличено, но ако бях го поискал, сега щях да имам харем на острова.

Те биха дошли на тълпи. Биха споделили с готовност леглото му в неговата плажна къща. Клер потръпна. Не можеше да понесе

мисълта, че Марк се люби с друга жена.

— Клер?

— Аз... аз...

Марк се наведе и я целуна — първо нежно, после страстно.

— Оставяме съдовете, окей?

— Окей... — промълви тя и сведе глава на раменете му.

Клер погледна леглото. Докато си вземаше душ, Марк беше разхвърлял жасминови цветчета по възглавниците. Наведе се, взе няколко и ги затъкна в косите си.

Обърна се към него. Той стоеше до прозореца и се взираше в тъмнината. Приблужи се и обгърна гърдите му.

— Идеята ти с цветята е прекрасна.

Марк се извърна към нея и дълго я държа в обятията си. После отиде до леглото, отпусна се на меките възглавници и я притегли към себе си.

Обходи с устни гърдите ѝ, захапа връхчетата им. Клер страстно се притисна към него. Той проникна в нея рязко, почти грубо и се изплаши, че ѝ е причинил болка. Но тя беше обладана от желание и страст, вкопчи се отчаяно в гърба му и двамата се залюляха в диво опиянение. Ликуването им нямаше край, нямаше граници, те бяха самото съвършенство, слети в едно...

Изгряващото слънце обагри морето и белите пясъци в розова мъгла. Марк беше станал рано, за да рисува. Застана нащрек зад палитрата, щом видя Клер да идва. Тя го целуна бегло по бузата и седна зад статива в пясъка.

— Кога ще ми покажеш последната си картина?

— Когато я довърша. Но ми се иска да ми позираш за морска нимфа. Бъди мила и се качи на дюната.

— Сериозно ли говориш?

— Естествено. Е, хайде, размърдай се. Искам да използвам светлината.

Клер се изправи и се покатери на голямата дюна. Седна и се огледа критично. Носеше светлосиня риза и бели шорти — в никакъв случай най-подходящото облекло за морска нимфа.

Марк сякаш разгада мислите ѝ.

— Хм... струва ми се, че е най-добре да нарисувам нимфата гола. Съблечи се, ако обичаш.

— Няма да го направя.

Марк се ухили развеселено.

— Твоето съблазнително тяло мога да нарисувам и по памет — вдигни глава и погледни морето. — Не е ли прекрасно — вълните са толкова спокойни в целувката си с брега. Човек не би предположил, че Господ може да сътвори буря и вълнение.

Клер потръпна.

— Веднъж преживях буря. Бяхме с татко в една лодка. Беше ужасно, но татко беше до мен. А когато ме прегърна, вече не ме беше страх.

Марк вдигна глава и я погледна.

— Ти още не можеш да го прежалиш.

— Да. Не съм била често заедно с него, но когато е ставало, винаги ми е било приятно. Учудвала съм се, че той повече не се ожени. Знаех обаче, че има приятелки.

— Да, така е. Беше чаровен мъж. Но никога не намери жена, която да се сравнява с Лин.

— О! Нима мислиш, че татко е продължавал да обича Лин?

— Не знам дали е било любов. Но веднъж ми каза, че за него тя била най-възбуждащата жена, която някога е срещал. Може би някои хора никога не забравят първата си любов.

Отново настъпи мълчание. Клер се замисли върху думите на Марк. Първа любов... Тя знаеше, че между Марк и Ан любовта е била като пясъчен замък. Врълхлетя я отчаяние при мисълта, че баща ѝ не се е оженил по същата причина, както и Марк: те не са могли да забравят своята първа любов.

— Сайлс може да те закара до вас, в случай че Дарлин не ти е опаковала всичко необходимо — наруши най-после Марк мълчанието.

— Като гледам как ми е опаковала нещата, съмнявам се, че е забравила нещо важно.

Марк вдигна вежди и Клер почувства, че се изчервява.

— Средство за самосъхранение.

Марк се стегна. Тя объркано видя как лицето му се изопна и погледът му се отнесе надалече. Клер преглътна мъчително.

— Ти навярно знаещ, че за мен не е така просто да легна с някого и...

— Изобщо не е нужно да ми говориш за миналото си — прекъсна я той грубо.

В очите ѝ се появиха сълзи. Защо Марк не ѝ кажеше какво става с него? Усещаше, че нещо не е наред.

— Слънцето ме напече — каза спокойно той. — Хайде да се връщаме. Искам да поработя малко, докато стане време за обяд.

Клер се плъзна надолу по дюната.

— Ти ми се сърдиш, а аз не знам защо — каза тя и се изправи до него. — По дяволите, ти винаги си бил добър приятел и си ме закрилял! Не искам нищо повече от теб, освен да бъдеш откровен. Това значи, че ми е напълно ясно — никога няма да заема мястото на Ан в твоето сърце!

Марк прекара пръсти през косите си.

— Мисля, че понякога се поддавам на настроенятията си — лицето му отново омекна. — Възхищавам ти се, че ме понасяш.

На лицето ѝ се изписа объркване. Марк сви устни. Господи, проклетият момент беше дошъл. Трябваше да ѝ каже. Не, не и сега. Не и сега, когато пак се желаеха. Когато се успокои и подреди мислите си, ще говори с нея. Прегърна я.

— След обяда ще си поговорим, дяволче. Ти спомена Ан. Да, тя винаги ще заема своето място в живота ми. Но аз приех, че е мъртва.

— Въпреки това за мене е ясно, че никога няма да обичаш друга жена.

Марк обхвана лицето ѝ с длани.

— Ан означаваше много за мен, но не по начина, по който ти ме привличаш. Довери ми се още малко и повярвай, че ти мисля доброто, че твоето щастие е най-важно за мен.

— Вярвам ти, Марк — каза тихичко Клер.

— Скъпа, искам винаги да знаещ, че по особен начин си ме направила щастлив, по начин, напълно непознат за мен — той замълча, после едва чуто промълви: — Вече нищо няма да бъде същото за мен.

Остра болка я прониза. Явно Марк я подготвяше за това, което беше очаквала да чуе.

— Беше прекрасно, дяволче, но и двамата знаехме от самото начало, че всичко е под напора на момента.

Клер се изплаши, че ще избухне в сълзи, но в следващия миг гордостта ѝ взе връх. В продължение на шест години беше потискала любовта си към Марк. Ако той не можеше да ѝ даде това, от което имаше нужда, щом не можеше да я обича така, както тя искаше — о, тя и така би могла да го приеме и да го преживее.

Клер се насили да се усмихне.

— Хайде, нека ти помогна в кухнята. Ще приготвя нещо, докато ти се занимаваш в кабинета си.

По време на обяда Марк поддържаше незначителен разговор. Клер знаеше, че той се насилва да изглежда както обикновено. Тя самата се измъчваше от всевъзможни мисли. Учтиво се стараше да поддържа разговора с леки фрази, но почувства облекчение, когато той се изправи и отиде до прозореца.

— Слушай, не е ли това лодката на Сайлъс?

Клер стана и отиде при Марк.

— Много бързо се е върнал. Аз ще почистя кухнята, а ти му помогни да разтовари.

Марк се обърна и се засмя.

— И тази сутрин те оставих насаме с мръсните съдове.

— Може би довечера аз пък ще те оставя да готвиш и чистиш.

Марк я целуна по връхчето на нослето.

— Съгласен. Довечера си освободена от дежурство. А сега отивам да помогна на Сайлъс. До скоро.

Като прибра съдовете, Клер седна до масата в трапезарията и се загледа в градината. Осъзна с мрачно предчувствие, че скоро ще настъпи времето за завръщането ѝ във Форт Майерс. Все едно какво щеше да излезе от разговора, за който Марк беше споменал. Трябваше да се погрижи за наследството на майка си, фирмата и Дарлин също я чакаха.

Гласът на Марк я изтръгна от мислите ѝ и тя се сепна. Носеше голям кафяв плик и изглеждаше загрижен.

— Какво се е случило? — попита го смутено.

— Предметите на изкуството, които бях поръчал за откриването на изложбата, трябваше да пристигнат след един месец. Тук ми съобщават да ги очаквам в края на седмицата. Има новини и от Айрис. Изпратила е някои от предметите, които е намерила.

— Нима няма никой, който да приеме пратката?

— Така е. Адски ми е неприятно, че точно сега трябва да се връщам. Но нямам избор, дяволче.

— Разбирам. А и аз трябва да се връщам към моя бизнес и да се свържа с адвокатата на мама — каза Клер и тихичко добави: — Ще ми липсват — ти и островът.

Марк пристъпи и я помилва по косите.

— Не мислиш ли, че и с мен е така?

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Това, че имах възможност да поживея на острова, ми помогна много повече от всичко останало. И да бъда с теб.

— За в бъдеще отново ще можеш да се справяш сама. Но ако някога имаш нужда от мен, аз винаги ще бъда насреща.

Няколко минути мълчаха потиснато. Клер се питаше как ще спи от сега нататък без Марк. Как ще се събужда без неговите обятия. Но сега беше безсмислено да се задълбочава в подобни мисли.

Изправи се.

— Отивам да стегна багажа си. Още днес следобед ще заминеш, нали?

— Да — меко отвърна той. — Съжалявам, че сега няма да имаме време да поговорим, но смятам, че ще се виждаме често.

Клер успя само да кимне. Погали го лекичко с пръст по бузата, после рязко се извърна и тръгна към стаята си.

Марк остана, загледан в нея. Защо, по дяволите, беше изчаквал толкова време, преди да ѝ го каже? На какво се надяваше? Тук, на острова, това би било много по-леко, отколкото в града. Когато животът ги завърти, когато романтиката изчезне, нещата ще изглеждат много по-груби, фактите — много по-болезнени. Но щом уреди нещата си, веднага ще покани Клер в своя апартамент. „Господи, как я обичам!“ Не бе обичал така никоя друга. Животът му започваше и свършваше с Клер. Болезнено имаше нужда от нея, искаше да я държи в обятията си, да ѝ помогне да забрави проблемите си.

Силно почукване на вратата го върна към действителността.

— Влизай, Сайлс — извика и се обърна.

Сайлс пристъпи и го погледна загрижено.

— Ако искаш преди мръкване да стигнеш сушата, трябва да побързаш, момче. Мислех, че вече си опаковал всичко.

— Бях се замислил...

— Отдавна се познаваме с теб, бих казал, че сме добри приятели и не искам да пъхам носа си в твоите работи — поклати глава Сайлърс.
— Но ти ще бъдеш пълен глупак, ако не се ожениш за малкото дяволче. Явно е, че имаш нужда някой да ти посочи правия път.

Марк се насили да се усмихне.

— И какво би ми казал, ако трябваше да си напъхаш носа в моите работи?

Сайлърс го изгледа объркано.

— Признавам, че отидох твърде надалеч.

— Не. Но честно, Сайлърс, аз наистина бих оставил Клер тук, докато уредя ангажиментите си. И тя би ме чакала, докато се върна...

— Мога да се закълна, че момичето е лудо по теб.

Марк хвана ръката му.

— Като се върна на острова, тя може би ще бъде с мен. Ако ли пък не, твоето приятелство ще ми бъде два пъти по-необходимо. А сега наистина трябва да побързам.

— Обади ми се скоро — рече Сайлърс.

— Да.

Сайлърс се поколеба, после промърмори дрезгаво:

— Ще запазя мястото си тук. А ти си помисли какво ти казах. Дори и да не съм имал това право.

Марк кимна и въздъхна.

— Ще бъде, приятелю. Вярвай ми. Ще помисля за това.

IX

През последвалите шест седмици Марк и Клер имаха много малко време един за друг. Клер трябваше да се погрижи за наследството на майка си, наред със своята собствена работа, а Марк беше зает с планове за галерията.

Клер естествено знаеше, че майка ѝ е богата жена, но никога не бе очаквала подобно огромно богатство, завещано ѝ от Лин. Безмълвна и смутена беше изслушала Джеф Нелсън, когато ѝ разкри финансовите възможности на майка ѝ. Прекараха една съвместна вечер с Марк и тя беше споделила отчаяно, че от толкова много цифри я боли глава.

Марк само се ухили:

— И за да обобщим, сега ти си безумно богата жена. Но не се тревожи, дяволче! Лин беше също така една много разумна бизнес дама. Тя се доверяваше на Нелсън изцяло, когато се отнасяше до парични проблеми. Във всеки случай, можеш да се осланяш на моята помощ — винаги, когато имаш нужда от нея.

В кратките мигове, в които бяха заедно — най-често на обед в някой ресторант или в неговия апартамент — Клер чувстваше, че той води вътрешна борба. Знаеше, че Марк не е забравил последния им ден на острова, а също така и своето обещание да поговорят.

Имаше моменти, когато едва се сдържаше да му напомни за всичко това. Страхуваше се, че той не иска да се обвързва. За нея, естествено, щеше да бъде лошо, ако Марк я остави. Но щеше да приеме избора му, независимо дали ѝ харесва или не.

Клер затвори папката и се обърна към Дарлин.

— И това свършихме. Сега можеш да си отидеш вкъщи и да си почиваш, докато бебето се роди.

— И дума да не става за почивка — предстоят ми купища неща: да подредя детската стая, да подсигурия всичко онова, от което едно бебе има нужда...

Дарлин се засмя, после отново стана сериозна.

— Слушай, казах ти, че оставам, докато ми намериш заместник. Но бяхме толкова заети, че в суматохата забравихме този проблем. А и след наследството, което получи, изниква въпросът, дали изобщо ще продължиш да се занимаваш с тази фирма.

Клер гледаше замислено пред себе си.

— С тази фирма аз всъщност исках да докажа себе си, да бъда самостоятелна — каза най-сетне. — Беше хубаво усещане да знаеш, че печелиш хляба си.

— Какво говориш? Значи ли това, че зарязваш фирмата?

— Минава ми тази идея. Дарлин, случиха се толкова много неща за кратко време. Марк смята, че не ми е излишна една промяна на обстановката, за да се замисля за бъдещето си. Той може би има право, както винаги.

— Тъй като сме на тази тема — какво ще облечеш довечера за неговия вернисаж? Доколкото разбрах, там се събира целият хайлайф.

— Марк ме помоли да си сложа черната копринена рокля, която купих в Ню Йорк. Без украшения. Освен това иска да си вдигна косите — промърмори Клер със свити вежди.

— Е, Марк си остава загадка, поне за мен. Добър спортист е, изключителен бизнесмен, почитател на изкуството — и най-богатите сред богатите дават мило и драго да бъдат видени в компанията му. Най-вече жените, естествено. Но мисля също така, че на него не му пука. Искам да кажа, че никога не се е появявал на това шикозно парти.

— На кое парти?

Дарлин се изчерви.

— Предполагах, че не ти е казал. По-добре да си бях затваряла устата. Когато бяхте на острова, тук се обади една жена — Валерия Йейл. Тя от една седмица се опитвала да открие Марк и накрая се обърнала към Айрис. Айрис я посъветвала да позвъни на теб.

Валерия Йейл... Това бе жената, с която Марк поддържа връзка дълго време. Жената, която беше първа приятелка с Ан. Спомени, с които се бореше отдавна, отново нахлуха в главата й...

... Клер и баща ѝ тъкмо бяха седнали в един ресторант, когато влязоха Марк и Валерия. Клер почти се задави при вида на хубавицата, която седна на съседната маса с Марк. Имаше прекрасна черна коса, класическите черти на лицето ѝ бяха изящни, беше висока и стройна.

Клер не беше убедена кой е сложил край на връзката им. Кой би оставил доброволно такава хубавица?...

— И какво искаше Валерия Йейл? — попита Клер.

— Приятели на родителите на Ан се женеха и организираха парти по случая. Марк, естествено, беше поканен. Валерия изглеждаше доста кисела, че той не се е появил, че дори не се извинил по телефона за отсъствието си. Попита ме къде може да го открие. Отговорих ѝ, че ме е помолил да не издавам на никого местонахождението му. Усетих я, че кипи вътрешно, но въпреки това остана учтива и любезна. Може би Марк вече е оправил нещата.

— Искане ми се да промените намерението си и да дойдете двамата с Пол довечера в галерията — въздъхна Клер и се засмя.

— Защо да се облизваме при вида на красотите, които не можем да си позволим? Но мама и татко сигурно ще дойдат.

Клер сбърчи чело.

— Вчера погледнах списъка на поканените. Дарлин, неловко ми е да се срещна с всичките тези важни особи. Има и приятели на Марк от Палм Бийч. Марк ме помоли да посрещам и поздравявам с него гостите, но аз му предложих да вземе Айрис. Тя ги умее по-добре от мен тези неща.

— Не ставай глупава. Облечи си черната рокля и всички ще бъдат в краката ти — Дарлин ѝ намигна ободряващо.

Клер отново въздъхна.

— Ще видим. А сега си тръгвай вече. Искане да останете живи и здрави — ти и бебето.

— О, аз ще се чувствам като риба във вода. Освен това Пол ме глези непрекъснато. Обади ми се в понеделник, да ми разкажеш как е минало всичко около откриването на изложбата, окей?

— Дадено. Ще се чуем.

Дарлин си отиде, а Клер влезе в спалнята си и се съблече. Полегна на балдахиненото си легло и се опита да отпусне нервите си. Мозъкът ѝ гъмжеше от хиляди мисли, които не ѝ даваха покой.

Замисли се за сандъците, които ѝ беше изпратил мъжът на Лин. Клер, естествено, веднага отвори кутийката за бижута, предадена ѝ от специален куриер, но все още нямаше сили за разопаковането на личните вещи на майка си. Още не.

После мислено се пренесе в галерията на Марк. Предишния ден отидоха там двамата и тя знаеше колко много часове в аранжиране са прекарвали Марк и неговият мениджър Лейн Бейтън. Всяка картинка, всяка статуетка и украшение трябваше да намери най-подходящото си място, да бъде положена в най-подходяща светлина.

Подредените с вкус зали се осветяваха от насочени лампи, стените и килимите бяха издържани в бяло и сиво, за да не нарушават цветната хармония на картините.

Клер се усмихна, припомняйки си как Марк се суетеше, възбуден като малко момче, получило нова играчка. Рязко се изправи и седна в леглото. Тя самата не беше ли също една играчка в ръцете му? Не избягваше ли Марк евентуален разговор за чувства, просто защото не изпитва такива?

Отново се отпусна на възглавницата. Не, това е безсмислица! Марк ѝ беше дал да разбере, че изпитва чувства към нея, че харесва тялото ѝ, че му е хубаво с нея. Но явно не можеше да предложи нищо повече. Не можеше да ѝ предложи брак, защото чувствата към мъртвата му жена оставаха непроменени — и така щеше да бъде винаги.

„Бедният Марк! Не му е лесно, след като знае колко го обичам. Но той е почтен и ще ме уведоми, преди да започне нова връзка.“

Може би затова беше настоявал да го придружи тази вечер? За да намали въздействието на жестоките думи, за да я обезщети за предстоящото обяснение?

Клер погледна часовника. Трябваше да се облича вече. Седна на края на леглото. Марк беше ѝ предложил да смени обстановката за известно време, преди да се замисли как ще живее за в бъдеще. Ако заминеше, той щеше да спре да се измъчва. Трябваше да намери изход от дилемата — самата тя и никой друг. Трябваше да сложи край на тази връзка и да предотврати всички неприятни сцени по раздялата. Но как щеше да го направи, за нея все още беше загадка.

Погледът на Марк се спря върху нея.

— От глава до пети изглеждаш зашеметяващо. А фризура ти отговаря точно на намеренията ми.

Клер беше вдигнала косите си в леко разпуснат кок. Марк протегна ръка и помилва кичурите по слепоочието ѝ. Много беше мислил за бъдещите им отношения, след като напуснаха острова. Той бе скривал досега връзката си с Клер, ревниво беше я пазил от обществеността. Така се избягваха сензационните ремарки в клюкарските рубрики на вестниците, нахалното любопитство на репортерите.

Но същевременно беше отнел и много на Клер, както изведнъж му стана ясно.

— Тази вечер ще бъде особена, дяволче — продума ѝ дрезгаво. — Ти беше първата, на която доверих идеята си за галерията. Сега си единствената, освен Лейн и мен, която присъства на готовия, осъществен вариант на тази идея. Твоята радост показва, че си е струвало труда.

Клер се изчерви леко.

— Галерията ще има успех, ще видиш. Толкова са хубави експонатите.

— Тъй като стана дума за експонати, сега ще разбереш защо те помолих да си вдигнеш косата.

При тези думи Марк измъкна малка кутийка от джоба си.

Клер разви сребърната хартия и вдигна капачето. Смаяно загледа диамантените обеци с по един черен опал в средата и колието към тях. Марк я засипваше от години с подаръци, но никога не ѝ беше подарявал нещо толкова лично. Очите ѝ се насълзиха. Може би това беше неговият прощален подарък.

— Не съм виждала нищо по-хубаво... — промълви Клер.

Марк внимателно взе кутийката от треперещите ѝ ръце и я постави на масата. Извади обеците и умело ги сложи на ушите ѝ, после закачи и колието.

— Прелестна си — отбеляза накрая и отстъпи крачка назад, за да се наслади на творението си. Нежно целуна ръката ѝ. — Клер, обеците и колието бяха на майка ми.

— О, Марк, винаги ще ги пазя. Но какво ще каже Айрис? Може би по право те ѝ се полагат.

— Тя рядко слага обеци. Казах ѝ, че искам да ти ги подаря. Няма нищо против.

Сърцето ѝ заби по-лудо. Защо Марк ѝ подаряваше семейните бижута? Ами ако това не е прощален подарък, а... Не посмя да довърши мисълта си.

Намерението ѝ да изчезне завинаги от живота му отшумя тихичко. Дори и да не ѝ кажеше нищо, тя вече знаеше. Не можеше да се откъсне от този мъж. Обичаше го и бе убедена, че и той изпитва същите чувства. Щеше да опита някога да разруши преградата, която той беше издигнал помежду им.

— Марк, време е — напомни му Клер и взе черната си официална чантичка. — Трябва да бъдеш в галерията, когато гостите започнат да пристигат. Другата седмица ти предстои огромна работа по подготовката на официалното откриване. Но когато данданията мине, искам да ти напомня за обещанието ти на острова. За разговора, който още не сме провели.

Болезнен израз за миг премина по лицето му, но изчезна също толкова бързо.

— Да, така е. Нищо не е забравено, дяволче. Но нека тази вечер бъде празник за нас — да не мислим нито за миналото, нито за бъдещето! По няколко причини те помолих и настоях да бъдеш до мен. Едната например е тази, че искам да те въведа в една страна от моя живот, до която ти нямаше достъп.

Клер го погледна изпитателно. Щом Марк официално я канеше, може би искаше да я представи на приятелите си. Но в такъв случай двамата веднага щяха да станат прицел на одумки. Защо Марк предприемаше тази стъпка?

Той отбягна питащия ѝ поглед. Да, по дяволите, дължеше ѝ обяснение. Но не сега. Клер не беше само едно мимолетно увлечение в неговия живот. Обичаше я. Тя означаваше за него повече от всяка друга жена. Господи Боже, защо не ѝ каза всичко от самото начало? Защо не постъпи честно с нея? Защо скри истината?

Трябваше сам да си отговори на всичките тези въпроси и Марк го направи неохотно. Ако със своето мълчание беше проиграл шансовете си пред Клер, резултатът щеше да бъде нулев.

Х

Клер отпиваше от шампанското и разглеждаше гостите. За повечето беше чела по вестниците. Марк внимателно се грижеше за нея, представяйки я на всеки един от тях. На Клер ѝ се стори, че Валерия Йейл я изглежда доста скептично. Тя единствена бе разбрала, че Клер е нещо повече от придружителка на Марк тази вечер. Сигурно вече си бе задавала въпроса защо Айрис я посъветва да се обади на Клер, когато търсеше Марк.

— Забавляваш ли се?

Клер се сепна и видя сестра му пред себе си.

— О, да. Всичко е прекрасно — и експонатите, и хората, и самата вечер.

Айрис носеше рокля от крепжоржет в цвят „слонова кост“, който подчертаваше загара и красивите ѝ зелени очи.

— Обещите и колието сякаш са създадени за теб.

— Ах, Айрис, не беше правилно, че ги приех. Искам да кажа, в края на краищата те са фамилна ценност.

Мек израз затопли очите на Айрис.

— Това бяха любимите украшения на мама, а и за Марк те означават много — тя се поколеба: — Брат ми се превърна в самотник, дори на мен не ми се доверява вече. Но тази вечер ви наблюдавах заедно двамата. Мисля, че най-сетне трябва да ти каже какво означаваш за него.

Преди Клер да е успяла да каже нещо, към тях се приближи елегантна сивокоса дама, която умолително погледна Айрис.

— Скъпа, Марк ми каза, че ще излага само отделни експонати. Аз просто се влюбих в нефритовите кучета, а те вече са продадени. Случайно да ви се намират още на склад?

— Нина, вие знаете, че произведенията, изработени ръчно, са уникални — отвърна Айрис. — Но Марк е отделил няколко прекрасни екземпляра за официалното откриване. Ако се интересувате от тях, ще ви ги запазя.

— О, моля ви, направете го. Оставям се на добрия ви вкус.

Преди да се отдалечи, Айрис хвърли поглед на Клер.

— Ще се върна по-късно, скъпа.

Клер се огледа за Марк, но той сякаш беше потънал вдън земя. Изведнъж погледът ѝ попадна на картината с маковете. Колко сглупи, като не му каза, че иска да я купи. Дори не беше много скъпа в сравнение с останалите експонати.

Усмивка заигра на устните ѝ. Ако Марк не се появи, ще я купи от Лейн. Запроправя си път през множеството. Марк беше разделил огромните зали с вертикални подвижни стени. В задната част на помещението, където бяха изложени по-малките картини, тя се забърза към маковете. Разочарование се изписа на лицето ѝ, когато съзря малката червена точка. Картината беше продадена. Тъжно загледа маковете, които толкова ѝ харесваха. Така потъна в мисли за своята майка и за мака, който тя затъкна тогава в косите ѝ, че отначало не обърна внимание на тихите гласове от другата страна на тънката преграда.

Сепна се, дочула гласа на Марк.

— Вал, идва ми да се зашлевя, задето не присъствах на партито на семейство Джордан. Трябваше, по-рано да ми напомниш. Утре ще им позвъня и ще им изпратя малък подарък в знак на извинение. Господи, затова ли те не дойдоха тази вечер?

Валерия забави отговора си.

— Не знам. Но не мисля, че твоето отсъствие ги е изненадало. Искам да кажа, че те не очакват от теб да продължиш да се отнасяш с тях като техен зет — тя отново замълча. — Да смятам ли, че отсъствието ти има връзка с Клер Барон?

— И защо трябва да е така? — попита уж нехайно Марк.

Гласът ѝ прозвуча с по-хладен нюанс.

— Видях бижутата. Те бяха на твоята майка.

— Откъде знаеш?

— От портрета в къщата ви в Палм Бийч. Майка ти ги е носила, докато е позирала на художника.

— Въпреки това ме изненада, че си ги разпознала — каза Марк с особен глас.

— Дизайнът им е доста необичаен. Ан и аз често сме разговаряли за тях. Тя ми каза, че това са били любимите украшения

на майка ти. Може би е смятала, че самата тя ще ги наследи, или пък Айрис.

— Вал, Ан обичаше рубини и имаше купища от тях. По дяволите, ти най-добре знаеш, че дадох на Ан всичко, каквото бе поискала! И направих всичко, което е по силите ми, за да я запазя жива!

— Знам — отвърна меко Валерия. — Марк, не е необходимо да се оправдаваш. Никой не очаква от теб да скърбиш за Ан до края на живота си. Но не бива да пренебрегваш приятелите си — те са любопитни. Отначало смятах, че Клер е просто една от многото ти приятелки. Но когато те видях тази вечер с нея, когато познах бижутата, ми стана ясно, че тя означава много за теб. Защо си го пазил в тайна?

Клер си каза, че не бива да подслушва повече, но ако помръднеш, щяха да я усетят. Така че остана неподвижна и зачака отговора на Марк.

— Ти и аз сме израсли в светски семейства, Вал, но Клер не е свикнала с подобна публичност. Затова исках да я държа надалеч. Когато си позвънила заради партито на Джорданови, аз бях с нея. Майка ѝ загина при автомобилна катастрофа и тя имаше нужда от мен. Сега е съвсем сама в целия свят.

— Отдавна ли я познаваш?

— Да. И не бива да мислиш, че ламти за парите ми. Самата тя е доста богата. Но сега трябва да се погрижа за нея.

— Марк, не искам да се намесвам... по дяволите, ти знаеш какво изпитвам към теб. Не искам някой да ти причини болка.

Марк замълча и този миг се стори цяла вечност на бедната Клер. Когато заговори, гласът му беше тих и тъжен.

— Аз страдам вече от години, Вал. Знам какво става, но се колебая, дали да поема риска да ѝ кажа истината.

Клер едва долови отдалечаващите се гласове. Двамата напуснаха залата. Какво искаше да каже Марк? Винаги бе смятала, че той е честен и почтен спрямо нея, а сега излизаше, че не всичко ѝ е съобщавал. Дори повече — беше скрил нещо много важно. Нещо много лично.

Все още стоеше пред маковете, без да ги вижда, когато Марк и Айрис се приближиха към нея.

— Дойде време да затваряме, дяволче. Мисля, че продадохме всичко — рече Марк не без гордост. — Лейн ще оправи тук. Хайде да си ходим!

Клер се усмихна слабо.

— Случило ли се е нещо?

— Не. Всъщност, исках да купя един експонат, но явно съм закъсняла.

Марк се поколеба.

— Тази картина с червената точка е твоя.

— Какво каза?

Той се усмихна.

— Картината с маковете. Купих я за теб.

— Тази Дарлин! Обзалагам се, че тя ти е казала!

— Не знам за какво говориш — Марк беше видимо развеселен, но я погледна напълно невинно.

За момент Клер забрави мъчителните си мисли. Марк я погали по бузата.

— Знаех го и без Дарлин.

— Благодаря... — промълви тя. — Да, разбрал си защо искам тази картина.

— Ела да си ходим — каза дрезгаво Марк.

Айрис се покашля. Клер внезапно осъзна, че тя беше станала свидетелка на разговора им.

— До утре, сестричке — Марк я целуна по бузата.

— Но не много рано. Искам да си отспя! Какво ще кажеш да прием заедно кафе към десет?

— Окей. И аз самият ще спя по до късно. Лека нощ!

Когато Айрис си тръгна, Клер вдигна поглед към Марк. Той ѝ се усмихна, но наред с нежността в очите му, тя прочете и още нещо, което не можа да определи. Толкова добре го познаваше, а невидимата стена продължаваше да стои непоклонима между тях.

Би трябвало да го подтикне към разговор, в противен случай любовта ѝ нямаше шансове.

Заедно напуснаха галерията. Навън я заслепиха светкавици на фотоапарати. Марк тихичко и беззлобно изруга. Пред тях се изправиха мъж с фотоапарат и една жена — явно репортер.

Марк прегърна Клер и забърза към колата. Тя объркано се препъваше до него, а жената ги засипваше с въпроси. В следващия миг вече седяха в ягуара и скоро потеглиха.

— Съжалявам, дяволче — обади се Марк, опитвайки се да потисне раздражението си.

Клер замълча. Той я погледна отстрани. Чувстваше се ужасно. Какво ли щеше да стане, ако тръгнат по следите на хубавата му спътница и открият, че тя е дъщеря на Лин? Клер вече нямаше да има спокойна минута. Щеше да бъде непрестанно обградена от репортери.

— О, Марк, аз също съжалявам — наруши мълчанието Клер. — Не трябваше да идвам с теб.

— Не е нужно да ми се извиняваш, малката ми. Не е твоя вината. Може би дори няма нищо общо с теб. Чули са за откриването и са надушили поредната сензация.

— Още съм съвсем объркана, Марк. Чу ли какво ни питаха репортерите?

— Не, в бързината не им обърнах внимание. Ако разбере, че Тод — фотографът — те преследва, ще ти дам няколко съвета как да му се изплъзваш. А сега да забравим случката, окей?

Клер само кимна мълчаливо.

Марк я прегърна с една ръка, малко гузен, но зарадван, че отново има причина да отложи разговора. Клер беше преживяла достатъчно за тази вечер.

— Още кафе? — попита Айрис.

Марк потисна прозявката си.

— Половин чашка.

Седяха около малката кръгла маса в неговата стая за закуска, чиито тапети и килим бяха бледо жълти. Върху широките первази на прозорците избуяваха огромни растения в саксии и това придаваше на стаята атмосфера на зимна градина.

— Хубаво е — отбеляза Айрис, наливайки му кафе. — Всъщност, това е единственото помещение в жилището ти, в което се чувствам удобно.

— Все пак по-добре е, отколкото в хотел.

— Да, прав си — отвърна му замислено.

— Ако престанеш да търчиш от хотел в хотел, може би ще успееш да си обзаведеш най-последен собствен дом.

След втория си развод преди пет години Айрис почти не се спираше на едно място. Имаше къща в Палм Бийч и апартамент в Ню Йорк, но рядко отсядаше там.

— Не съм още готова да се разделя със свободата си. Впрочем, мисля, че се споразумяхме: аз се грижа за моите неща, а ти — за твоите. Въпреки това съм любопитна какво ще излезе от връзката ти с Клер. Господи, никога не съм предполагала, че ще подариш на някого бижутата на мама!

— И аз самият не съм! Но Клер означава много за мен и е съвсем естествено да ѝ направя този жест. Глупавото е, че... — Марк млькна и стисна здраво устни.

— Кое е глупавото?

— Глупавото е, че успях да ѝ доставя удоволствие с този подарък, но Валерия е познала бижутата и е направила съответни изводи. А на излизане се натъкнахме на един фотограф и на една репортерка. Не искам сега да тръгнат приказки, само че не мога да направя нищо против това.

Айрис го гледа известно време мълчаливо.

— Ти си доказателството, че любовта е сляпа. Изпадаш в паника. А за твоя проблем съществува съвсем просто разрешение.

— И как изглежда това разрешение на проблема ми?

— Ожени се за Клер и я заведи на острова! Един от нашите адвокати ще оповести женитбата ви. Дори можеш да поканиш на сватбата си и фотографа, който непрекъснато ни преследва. Играй с открити карти, Марк. Обяви на пресата, че Клер Барон е дъщеря на починалите Джон Барон и Лин Норис и така нататък. Ти и Клер можете да останете на острова докато отшумят приказките. После живеете, както ви харесва.

— Божичко, сама не подозираш как бих искал да разреша проблема точно по този начин.

— Какво ти пречи?

Марк прокара пръсти през косата си.

— Първо, още не съм предложил на Клер да се омъжи за мен. Второ, не съм сигурен за себе си дали искам да го направя.

Айрис присви очи.

— Ти явно наистина си сляп! Самата аз видях снощи, че двамата с Клер сте любовници! Недей да ме зяпаш толкова шокирано! От години знам какво изпитваш към нея. Не съм била често заедно с Клер, но не се и съмнявам, че те обича повече от всичко. Някой трябва хубавичко да ви разтърси вас двамата, за да... — тя млъкна внезапно: — О, не! Само не ми казвай, че си пазил в тайна своя стерилитет!

— По дяволите, така е! Хиляди пъти бях на ръба да ѝ го призная, дори за снощи бях решил твърдо да го направя. Накрая се появи този репортер и...

Айрис вдигна вежди и го изгледа укоризнено:

— Лин ти каза веднъж, че не бива да преиграваш. Всички знаем, че една бременност щеше да убие Ан, но тя не е искала да се подлагаш на вазектомия. Беше интелигентна жена и определено е била наясно, че не ѝ остава много да живее. Не е искала заради нея да се лишиш от поколение завинаги. А що се отнася до Клер, тя навярно също знае, че за един добър брак децата не са най-важното нещо.

— Знаеш ли дали Клер иска деца? — Марк стана и отиде до прозореца.

Айрис го последва. Нежно положи ръка на рамото му.

— Консултирал ли си се някога със специалист дали стерилизацията е необратима?

— Да. Но всичко е доста сложно. Понякога се получавало, но лекарят не беше настроен много оптимистично.

— Тя е нормална млада жена и аз съм убеден, че би искала дете. По дяволите, Айрис, знам, че трябва да ѝ кажа. Отначало се страхувах да не я загубя. А сега се страхувам, че ще се примири с фактите и ще се омъжи за мен въпреки тях.

Айрис замълча.

— Мисля, че Клер би те разбрала. За една жена не е толкова важно непременно да роди дете, за да бъде добра майка. Естествено, трябва да ѝ дадеш време да приеме истината. А може би дори не иска да бъде майка. Марк, много е възможно да загубиш Клер не защото не можеш да ѝ направиш бебе, а защото си бил непочтен!

Марк я прегърна през талията.

— Окей, убеди ме да поема този риск. И без това трябва да си отдъхна малко, преди да открием официално галерията другата

седмица. Ще се обадя на Клер и ще я помоля да прекара уикенда с мен на острова. Там поне няма да ни се пречат разни репортери.

— Значи ли това, че довечера ще ѝ кажеш?

Марк се усмихна.

— Обещавам ти. А ти от своя страна ще ми обещаеш ли да останеш тук и да ми помогнеш за откриването?

— Знаеш, че винаги съм на твое разположение. Можеш да разчиташ на мен.

Усмивката му се стопи и лицето му се изкриви болезнено.

— Може би ще имам нужда от теб и по други причини.

Айрис го изгледа продължително и сериозно.

— Мисля, че Клер ще те разбере. А ако се лъжа, ще направя всичко възможно да ти помогна да преодолееш болката. В случай, че я загубиш...

XI

Клер се протегна на канапето и затвори очи. От морето полъхваше горчиво-солен бриз, който се смесваше с омайните аромати от кухнята. Марк и Сайлъс бяха изнесли на терасата газовия котлон и градинските мебели.

През спуснатите клепки Клер наблюдаваше двамата мъже как приготвят вечерята. Марк вареше пресни скариди, които щеше да поднесе с пикантен доматен сос. На огромна дървена количка за сервиране вече бяха наредени печени картофи, салатата от спанак, френски бели хлебчета и пресни плодове.

Слънцето вече залязваше. Сайлъс запали пъстрите лампи и тайнствената им романтична светлина засия в нощта. Марк приключи със скаридите и се протегна. Клер плъзна поглед по тесните му джинси, по полуотворената жълта риза и къдравите тъмни косъмчета по гърдите му. Впечатляваше се от атрактивната му мъжественост — както тогава, когато още посещаваше колежа. Марк изглеждаше нервен, но това не я учудваше. Вероятно беше я довел на острова, за да осъществи дълго отлагания разговор.

Той се отпусна на един стол до нея. Взе ръката ѝ и нежно целуна пръстите ѝ.

— Тази вечер си много хубава.

— Ти също. Освен това, много ме глезиш и не ми разрешаваш да ти помагам в кухнята.

— Приятно ми е да те глезя.

Клер се усмихна.

— Кога най-после ще бъде готова тайнствената картина, която толкова дълго криеш от мен?

— Хмм... ще се опитам да дойда тук отново след месец. След откриването на галерията Лейн и асистентката, която съм назначил, ще поемат нещата в свои ръце. По-другата седмица трябва непременно да летя до Хюстън — управителят на нашите химически заводи има проблеми. Мислиш ли, че ще можеш да се освободиш за няколко дни,

когато се върна? Тъкмо ще си починеш тук на острова, докато аз се трудя над картината.

— Може би.

Марк я погледна почти изплашено.

— Какво означава твоето „може би“?

— След като Дарлин напусна... не знам какво да правя с моята фирма...

— По-късно ще поговорим за това. Мисля, че Сайлъс ни очаква за вечеря — прекъсна я Марк и скочи на крака.

Клер го изгледа объркано за миг. Поведението му беше толкова странно! Той се извърна и ѝ подаде ръка. Изправи я и бързо я притисна до гърдите си.

— Обичам те, мое малко расово зверче! — продума толкова тихо, че Клер се питаше дали просто не си го е въобразила. Тези прекрасни думи...

По време на вечерята Сайлъс разказваше истории от моряшкото си минало, от които косите им настръхнаха. Клер имаше чувството, че старият мъж усеща напрежението между нея и Марк, което непрекъснато растеше. „Наистина ли ми каза, че ме обича?“

Сайлъс внезапно се изправи.

— Окей, изчезвайте, вие двамата — изръмжа. — Аз ще разтребя и ще измия съдовете.

Клер слабо се възпротиви.

— Остави на стареца неговото удоволствие, Клер — рече Марк и стана от стола си.

— Старец, така ли? Ей сега ще се справя с младок като теб! Още имаш жълто около човката! — ухили се Сайлъс. — А сега се размърдайте. Време е за децата да си лягат.

Светлината на месеца проникна в спалнята и я потопи в меко сияние. Клер и Марк лежаха в леглото и се гледаха. Той нежно повдигна брадичката ѝ.

— Чу ли, всъщност, какво ти казах преди вечеря?

От очите ѝ потекоха сълзи.

— Да. Но мислиш ли го наистина? О, Марк, отдавна искам да ти призная колко те обичам, но се страхувах, че ти не изпитваш същите чувства към мен.

Марк се надигна и я погледна сериозно. Прекара пръст по бузата и улейчето между гърдите ѝ.

— Клер... Нямах представа колко пъти се опитвах да ти кажа, че те обичам така, както никога през живота си не съм обичал. Как мислиш, защо непрекъснато търся твоята близост? Е да, отначало чувствата ми бяха само приятелски и това ми стигаше. Но сега си мисля, че съм те обичал още когато баща ти беше жив.

Искаше ѝ се да го попита защо беше чакал толкова дълго с това признание. Но той я гледаше толкова настойчиво, погледът му преливаше от любов и всичко останало беше без значение. Имаха време за разговори. Обгърна шията му и се притисна към него.

Марк целуна връхчето на нослето ѝ.

— От седмици не си ме наричала шегаджия. Сърдиш ли ми се за нещо?

Клер се разсмя.

— Ти наистина си шегаджия...

Той заглуши думите ѝ с целувка. С нарастваща страст се милваха и лобуваха на телата си, после се любиха, изрекоха си много нежни слова, които не бяха произнасяни преди тази нощ.

Върховният миг на екстаза ги освободи от сладката им мъка.

Когато на следващата сутрин се разбуди на разсъмване, Марк бе завладян от непоносимо чувство на вина. Още не беше ѝ казал истината. Но Клер му дари такава прекрасна любовна нощ, че това просто беше невъзможно. Не би могъл да разруши щастието ѝ по никакъв начин.

Почувства топлото ѝ тяло до своето и затвори очи. „Ще ѝ го кажа след закуска, преди да напуснем острова.“

Клер седеше в бялото плетено кресло в зимната градина и отпиваше от кафето си. Искаше ѝ се дните да минават по-бързо, за да се завърне Марк от Хюстън. От последното им гостуване на острова бяха изтекли две седмици.

Отначало времето им беше запълнено с делови ангажименти — Марк и Айрис се занимаваха с приготовленията по откриването на галерията, а Клер се захвана да разтури фирмата си. Беше ѝ тежко,

понеже обичаше работата си и всички свои клиенти. Дарлин също ѝ липсваше, въпреки че непрекъснато разговаряха по телефона.

Знаеше, че Марк я беше оставил без желание. Каза ѝ, че би изпратил някого от сътрудниците си, ако проблемът не заплашваше да прерасне в конфликт между ръководни кадри и работници.

В първите дни след завръщането им във Форт Майерс Клер плуваше в розови облаци и непрекъснато се връщаше в спомените си към любовното признание на Марк. Но някъде дълбоко в сърцето ѝ оставаше съмнението, че Марк не ѝ бе обещал нищо по-сериозно, защото имаше своите причини за това. Ако я напуснеше, мъчителната болка би била непоносима.

Изправи се рязко и взе лейката. Глупаво бе да мисли, че Марк ще я изостави точно сега. Никога не бе изпитвала подобно щастие. За пръв път, от детството си насам, нямаше нито планове за бъдещето, нито някакви задължения. Би трябвало да се наслаждава на тази своеобразна свобода, а и предстоеше толкова самотен уикенд.

Дарлин и Пол бяха поканили гости от чужбина. Клер се замисли за повърхностните запознанства, които имаше, откакто беше дошла в този град. Не познаваше никого достатъчно отблизо, за да вдигне телефона и да го покани на обед. Айрис... Може би тя все още беше в града. Марк се тревожеше за сестра си. Поля цветята, потънала в мисли за последната нощ, която прекара с Марк. Спомни си думите му:

„Иска ми се Айрис да намери най-после нещо, което да я удовлетворява. Нейният живот на колела я отегчава, а тя си въобразява, че не може да намери покой.“

„Имам впечатлението, че ѝ доставя удоволствие да изнамира ценни предмети и да ти помага за Галерията — бе му отвърнала. — Защо не ѝ предложиш да работи като твой доставчик?“

Марк се бе замислил, после широко се ухили:

„Мисля, че идеята ти е дяволски добра, дяволче. Утре ще поговоря с нея за това.“

Но на другия ден той отлетя за Хюстън, а Клер не беше напускала дома си. Марк се обаждаше всеки ден, но явно беше много зает, а тя се успокояваше след кратките им разговори, че и двамата много се обичат, и че му липсва точно толкова, колкото и той на нея. Много ѝ се искаше да го запита дали Айрис е приела предложението му.

Внезапно звънецът на входната врата иззвъня. Изпълни я радостно предчувствие — може би Марк се беше върнал по-рано? Но той би позвънил при евентуална промяна на плановете си.

Клер остави лейката в шкафа и забърза да отвори.

— Айрис! — извика радостно. — Тъкмо мислех да ти се обадя. Влизай!

Айрис прекрачи в антрето и Клер бе обхваната от ужасен страх — нещо трябва да е станало, Айрис изглеждаше толкова съсипана и смазана.

— Марк добре ли е? — попита я тихичко.

— Когато вчера разговарях с него, беше — успокои я Айрис и измъчено се усмихна. — Клер, излизала ли си някъде тази седмица, в супермаркета например?

— Не — отвърна й объркано. — Уреждах всички въпроси по телефона и се занимавах с документацията по ликвидирането на фирмата ми.

— Трябва да говоря с теб.

— Да отидем в кабинета ми. Искаш ли кафе?

— Какво? Не, благодаря — разсеяно отвърна Айрис.

Влязоха в кабинета и седнаха на канапето. Клер напразно се опитваше да отгатне по изражението на гостенката си какво се е случило.

— Клер, аз приех предложението на Марк да поема откупките за галерията — започна колебливо Айрис. — Напоследък имах много работа в бюрото, после отивах директно в неговия апартамент. Днес реших да напазарувам и...

— Какво, за Бога, се мъчиш да ми кажеш? — прекъсна я Клер.

Ръцете на Айрис трепереха, когато отвори чантата си и измъкна едно списание. Подаде й го.

— Страхувах се, че нещата ще стигнат дотук.

Клер погледна огромните заглавия, после — снимките под тях. Най-голямата показваше Клер и Марк при излизането им от галерията в нощта на вернисажа. До нея имаше снимка на Лин и още една — на Марк и Ан.

Погледът й се плъзна по статията:

„Приятели разкриха истината за дъщерята на Лин Норис, ревниво пазена в тайна. Лин упорито е криела дъщеря си от репортерите, особено когато и двете са се влюбили в един и същи мъж.“

Стомахът ѝ се сви, но продължи да чете. Авторът на статията правеше ужасни предположения за любовен триъгълник между майка — дъщеря — и общ любовник.

Статията завършваше с още подробности за Лин и нейния живот. Естествено, споменаваха и голямото състояние, което Клер беше наследила от майка си. Клер ужасено захвърли списанието.

— Слава Богу, пощадили са баща ми и баба ми.

— О, и това ще дойде — каза Айрис. — Доскоро ти си водила спокоен, хубав живот, но трябва да ти е ясно, че сега всичко ще се промени. Клер, почти съм сигурна, че са ме проследили дотук. Искан да те видя и да се уверя, че си добре, бързах и не взех необходимите предпазителни мерки. Марк вероятно още не е прочел тази мръсотия. Днес обади ли ти се?

— Днес не, снощи се обади. Бедният Марк! Сигурно и теб ще намесят. Ох, от самото начало знаех, че не бива да отивам с Марк на този вернисаж.

— Не ставай глупава, Клер. Който ви е снимал на изхода, е знаел преди вернисажа за вашата връзка. Защо мислиш, се е появил така изневиделица фотографът там?

— Ще трябва да изчезна за известно време — каза нещастно Клер. — Ако не ме виждат заедно с Марк, скоро ще загубят интерес към Лин Норис.

— И къде ще отидеш? Нима мислиш, че можеш незабелязано да изчезнеш? Аз имам шесто чувство по отношение на пресата. Смешно е, но съм абсолютно убедена, че отвън дебнат репортери. Ако излезеш от къщата, веднага ще се лепнат по петите ти и ще те следват навсякъде.

Клер прехапа устни.

— Какво да направя в такъв случай?

— Първо, ще позвъниш на Марк. Той каза ли ти какво му предложих да направи, за да избегне всичките тези неприятности?

Клер повдигна вежди.

— Явно не е — горчиво констатира Айрис. — Надявал се е, че няма да се стигне дотук. Но все още не е късно.

Айрис ѝ разказа за разговора им с Марк.

— В края на краищата, вие се обичате. Марк може да се погрижи за всички подробности, а сватбата ще направим тук. Клер, чувствам се ужасно заради всичко това, но също така се и радвам за вас двамата. Ако не искаш да си осиновиш дете, пак можете да бъдете истинско семейство. Казах му, че преувеличава, но той беше убеден, че ще го оставиш, когато научиш истината за неговата операция. А аз бях сигурна, че няма да го направиш, че го обичаш твърде много, за да го напуснеш.

Клер я гледаше смаяно с широко отворени очи. Почувства как стаята се завъртя пред очите ѝ. Постепенно осъзнаваше думите на Айрис, но нещо не беше наред.

— Какво каза? Каква операция?

— Казах, че се е подложил на стерилизация.

Стерилизация!

Думата заплашително заудря в ушите ѝ. Защо Марк беше мълчал? Нима е смятал, че не е достатъчно зряла, за да го разбере? Защо непрекъснато трябваше той да взема решенията вместо нея?

Някъде отдалеч долетя изплашеният глас на Айрис.

— О, Боже Господи! Той не ти е казал нищо.

XII

Клер отвори очи. Лежеше в леглото си, но се чувстваше странно слаба, със замъглено съзнание. Погледна към прозореца и установи с изненада, че се бе мръкнало. Вратата се отвори и някой запали лампата.

„Айрис...“

Споменът я удари като камшик. Клер се опита да подреди мислите си. Първо статията в списанието, после думите на Айрис...

— Добре ли си?

Айрис седна на ръба на леглото.

— Какво си ми дала?

— Малко бренди. Обадох се на Марк. Той е тръгнал насам. Естествено, бесен е по мой адрес. Но, Клер, аз бях сигурна, че ти е казал. Обеща ми да го направи последния път, когато бяхте на острова.

Внезапно в душата ѝ се надигна гняв. Сви юмруци.

— Предоверила съм се на Марк — продума твърдо. — Как е могъл да помисли, че ще спра да го обичам, защото не може да има деца? По дяволите, Айрис, неговата стерилизация е благословия за Марк, а не проклятие. Така има отлично извинение да не се ожени както за мен, така и за всяка друга!

Айрис се замисли.

— Марк и аз нямаме навика да се бъркаме в работите на другия. Но аз мисля, че е време да наруша това правило. Познавала съм Ан през целия ѝ живот, а и Марк винаги открито е разговарял с мен за нея. А после и Валерия... Когато Ан почина, тя полагаше трогателни грижи за Марк. Сигурно всички са смятали, че двамата ще се оженият. Но Марк не я обичаше. Валерия беше информирана за стерилизацията му. Не знам... може би Марк действително е използвал този факт като претекст. Но аз съм виждала как те гледа. А сутринта преди откриването разговаряхме за теб...

Мислите объркано се стрелкаха в главата ѝ. Дойде ѝ твърде много: смъртта на майка ѝ, връзката с Марк, всички тези промени в

живота ѝ..., а сега статията, че и новината за Марк...

— Отдавна чувствам, че Марк скрива нещо от мен — заговори на пресекулки Клер. — Отначало мислех, че не иска да ми каже колко е обичал майка ми. После реших, че е заради Ан. Че не може да преживее смъртта ѝ. Но той ме уверяваше, че няма нищо подобно, че ме обича, и аз му вярвах. Все пак чувствах, че между нас се издига невидима и непреодолима бариера. Дори ми се струваше, че иска да скъса с мен. Мислиш ли, че някога би ми казал истината?

Айрис сви рамене.

— Не знам — отвърна тихо. — Той страда в продължение на много години, а после ти го направи толкова щастлив! Адски се страхуваше, че ще те загуби. Беше убеден, че ти непременно искаш дете. Клер, той знае, че го желаеш, и дори и да го увериш, че за теб този факт е без значение, по-късно ще страдаш.

Сега Клер си спомни за особеното изражение на Марк, когато му каза, че завижда на Дарлин за нейната бременност.

Айрис внимателно я наблюдаваше.

— Искаш ли да имаш дете? — попита най-сетне тя.

— Още не съм мислила за това. Но, Айрис, Марк не се ли е замислял за осиновяване?

— Напротив. Дори е разговарял с Ан на тази тема. Но сигурно е знаел, че Ан е прекалено слаба физически, за да се грижи за дете. Клер, Ан не искаше Марк да се подлага на тази операция. Малко след сватбата се изплашиха, че тя е бременна, но нямаше нищо такова. Мисля, че тогава Марк е изпаднал в паника. Днес признава, че тази стерилизация е била един напълно импулсивен акт, но вече се е примирил. Сега го интересуваш единствено ти.

Клер обхвана главата си с ръце. Можеше да разбере вътрешния му конфликт. В случай че наистина я обичаше, в случай, че искаше да се ожени за нея. Въпреки всичко, което беше чула от Айрис и Марк, отново се замисли за Ан. Традициите... Марк положително е искал да има дете, което да продължи рода му. И въпреки това беше се подложил на тази операция, за да не застраши живота на Ан. Явно я е обичал повече, отколкото бе признал на Клер.

О, тя не се съмняваше в неговото увлечение. Той желаше тялото ѝ. Освен това изпитваше чувство на отговорност, а и знаеше, че го обича. И изведнъж тези мръсотии в пресата... Може би дори наистина

е искал да се ожени за нея. Но би ли могъл да бъде истински щастлив с жена, която не обича? Клер седна. Дължеше му толкова много. Дошло беше времето за нейния голям реванш.

— Айрис, знам, че имаш работа. Не е нужно повече да оставаш при мен.

— Марк ме помоли да го направя.

— Много ти благодаря, че дойде и ми каза всичко това. Не се сърди, моля те, но сега искам да остана сама.

Айрис я изгледа мълчаливо, после кимна.

— Мога да те разбера. Впрочем, от летището Марк ще дойде направо тук.

— Ужасно е, че няма как да избегне всичките тези фотографии и репортери — потиснато каза Клер.

— Ах, не се тревожи за това. В това отношение той има опит. Ще се справи с тях без проблеми.

— Мислиш ли, че те все още чакат отвън?

— Навярно — отвърна сухо Айрис. — Ще отида в апартамента на Марк. Когато вляза вътре, щат не щат, ще ме оставят на мира.

— Толкова съжалявам за всичко...

— Престани вече, ти нямаш вина. Клер, надявам се, че нещата между теб и Марк ще бъдат наред.

— Сигурно, с времето всичко ще се оправи.

Айрис я погледна учудено. Но Клер не каза нищо повече и тя излезе от стаята.

Клер стана от леглото, затвори всички врати и спусна щорите на прозорците. После си приготви лека вечеря и се изкъпа. Тъкмо беше приключил с обличането, когато дочу, че на задната врата се чука. За миг изпита страх. Защо Марк чукаше на задната врата? Ах, да, журналистите. Хукна да отвори, но застана несигурно на прага.

— Клер, аз съм — каза тихо Марк. — Отвори само колкото да мога да вляза.

Клер издърпа резето, завъртя дръжката и откряна. Марк бързо се вмъкна в антрето.

— Добре ли си? — взе я в обятията си.

Клер се освободи от прегръдката му.

— Хайде да отидем в кабинета и да поговорим. Там завесите са най-плътни... не мисля, че някой ще ни види.

Той я последва в малката стая, която сега стоеше неизползвана и седна до нея на канапето.

— Ужасно съжалявам, че трябваше да научиш истината от Айрис. А и снимките в проклетото списание...

Клер изпита желание да се сгуши на гърдите му, да бъде закриляна и обичана. Но сега не беше време за размекване. Трябва да направи най-доброто за Марк.

— Клер, непрекъснато търсех думите, с които да ти го кажа... държах се като страхливец. Но ние бяхме толкова щастливи заедно! Сърцето не ми даваше да...

— Съжалявам за мръсотииите в пресата — продума пресекливо Клер. — Знам колко е важно за теб да запазиш частния си живот далеч от светските клюки.

Той ѝ се усмихна нежно.

— Това е без значение. Освен, разбира се, ако не се чувстваш лично засегната. Клер, ела с мен на острова! Там ще бъдем сами и ще поговорим на спокойствие.

— Не. Няма да избягам от репортерите. Ще остана тук и няма да се крия от тях. Така всичко ще заглъхне много по-бързо.

Марк я хвана за раменете и нежно я разтърси.

— Вече е само по себе си лошо, че са открили чия дъщеря си. Но фактът, че свързват името ти с моето... не можеш и да предположиш какво те очаква.

— Скоро ще загубят интерес, щом разберат, че ние двамата нямаме нищо общо и престанат да ни виждат заедно.

Марк се сгърчи.

— Какво искаш да кажеш с това?

Клер гледаше безизразно право пред себе си.

— Аз мислих много. Марк, ще те освободя от една отговорност. От себе си.

На лицето му заигра едно мускулче.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Знам, че татко и мама са те помолили да се грижиш за мен. Окей, ти вече във висша степен изпълни дълга си. А заради мен отново

попадна сред вестникарските заглавия. Марк, моля те, не усложнявай живота ми повече!

Известно време мълчаха. Измъченото му лице беше непоносима гледка за Клер.

Той се надигна тежко и я погледна.

— Мисля, че си преживяла ужасен шок. Всичко би било много по-лесно за теб, ако ти бях казал от самото начало. Искан ми се да можеш да ми простиш.

Клер се отвърна от него. Нямаше сили повече да понеса страданието му. Дива мъка я стисна за гърлото.

— Клер, изслушай ме! Струва ми се, че ми го дължиш. Помисли още веднъж за нас и за всичко, което ти казах. Никога не съм те лъгал. Когато се успокоиш, ми се обади и ми съобщи решението си! Ще го направиш ли заради мен? Ще остана в апартамента си, докато вестникарската кампания около теб утихне.

Клер не отговори нищо и Марк продължи с мек глас:

— Дяволче, знам, че за теб ще бъде трудно да свикнеш с мисълта за моята стерилност. А ако не можеш да го направиш, аз ще те разбера и ще остана просто твой приятел. Щом нещата с пресата станат невъзможни, обади ми се! Няма да искам от теб нищо, което не можеш да ми дадеш, но винаги ще ти помагам.

Той тръгна към вратата. Клер се обърна и го проследи с поглед. Исканше ѝ се да го настигне и да го спре — да му каже, че нищо не се е променило за нея, но не можеше да помръдне. Чу колата му да потегля и се сви като от удар. Марк си замина. Всичко беше свършено.

Сега вече беше съвсем сама.

Изтича в стаята си и се хвърли на леглото, давайки свобода на сълзите си. Беше ужасяващо самотна. Спомни си за съня си и се опита да го извика отново. Страхуваше се от него, но искаше поне насън да види майка си, да чуе гласа ѝ. Сега вече и Марк присъстваше там.

Лежеше неподвижно, но сънят не идваше. Изведнъж разбра, че повече никога няма да ѝ се присъни. Господи, не искаше да мисли за никого и за нищо, беше толкова уморена... Дръпна завивката догоре и се сгуши във възглавницата. Още не беше се съблякла. След няколко минути потъна в дълбок сън.

Следващите два дни Клер напускаше леглото само за да хапне нещо. Когато не спеше, мислеше за Марк и за последните събития,

довели до сегашната ѝ самота. Вече нямаше никой, който да се грижи за нея.

Острият звън на телефона я сепна. Тръгна към него, но вместо да вдигне слушалката, посегна към щепсела и го изключи. Шокът и вътрешното ѝ напрежение се смениха от страх и отчаяние. Преди да срещне Марк, често си бе мечтала, как някой ден ще се омъжи. Но за деца не беше се замисляла сериозно. Дори сега не беше напълно убедена, че желае дете. Във всеки случай, ролята на любяща майка все още ѝ изглеждаше чужда.

Внезапна вълна на любов към Марк заля цялото ѝ същество. Спомняше си болезнено ясно всеки миг, прекаран на острова. Навярно не беше постъпила правилно. Ами ако той наистина я обичаше? Е, все едно, вече беше много късно. Тя го остави да излезе от тази къща, от нейния живот и болката, която му бе причинила, вероятно беше по-силна от евентуалните остатъци на тази невъзможна любов.

През нощта не мигна, мятеше се в полудрямка до ранни зори. На другата сутрин стана рано и отиде в кухнята да си направи кафе. Но кутията се оказа празна, а в хладилника нямаше нищо повече за ядене. Провизиите неусетно се бяха стопили.

Налагаше са да отиде до супермаркета. Спомни си за предупрежденията на Марк и Айрис. Но все някога трябваше да се покаже на бял свят.

Решително се облече, взе чантата си и излезе от къщата. Преди да стигне до гаража, изпразни пощенската кутия. Имаше писмо от Дарлин и едно от телевизионната репортерка. Може би и двете бяха се опитвали да се свържат по телефона. Пъхна всичко в чантата и тръгна към колата, без да поглежда към улицата.

XIII

Беше ужасно.

Клер не можеше да се начуди откъде намери вътрешна сила, за да издържи на безумния спектакъл, който се разиграваше всеки път през следващите две седмици, щом дръзнеше да прекрачи прага на жилището си.

В онзи първи ден, когато се измъкна от четирите стени на стаята си, тя все още се опитваше да бъде любезна с фотографите и репортерите, тичащи по петите ѝ.

„Не, нямам връзка с Марк Стенли. И майка ми не е имала връзка с Марк. Да, много обичах майка си. Лин ме е криела от излишна публичност, за да ме предпази...“

Една седмица по-късно отчаяно установи, че във вестниците пак са се появили нейни снимки, а отговорите ѝ са били ужасно изопачени. Детството ѝ, смъртта на майка ѝ, връзката ѝ с Марк — всичко звучеше със скандален привкус. Освен това намекваха, че тайно продължава да се среща с Марк.

Въпреки всичко бе решена да устои докрай, както и каза на Дарлин в един разговор по телефона.

— Как можеш да приемаш спокойно чакалските им номера? — беше попитала Дарлин.

Клер се замисли за фотографите, обкръжили я лешояди. Беше постигнала дори умението да стои напълно въздържано пред фотографските обективи.

— Вече много пъти им крещях, дори се опитах да счупя един апарат — призна тя. — Просто не мога да си представя как майка ми е понасяла това в продължение на години.

— Клер, защо не се скриеш някъде за известно време?

— И къде бих могла?

Дарлин се поколеба.

— Марк би могъл да те отведе на острова без никой да разбере.

— Не — отвърна бързо Клер. — Впрочем, аз дори не знам къде е той в момента. А след като не съм виждала негови снимки във вестниците, явно и хората от пресата не знаят.

— Не ти ли каза, че ще стои в апартамента си? — напомни ѝ Дарлин. — Защо не пробваш да му се обадиш?

— Просто не мога. А и бях толкова заета със собствените си проблеми, че дори не те попитах как си. Всичко наред ли е?

— Аз съм добре, но се тревожа за теб.

— Глупости — безгрижно, доколкото може, отвърна Клер. — Не се тревожи за мен. Знаеш ли, получих мило писмо от нашата клиентка — телевизионната репортерка. Извини ми се за акциите на своите колеги. Дарлин, уморена съм. Мисля да си полегна и да почета.

— Надявам се, че не четеш тези...

— Не, изобщо не чета списания. Купих си един роман. Може би той ще ме отклони от проблемите ми.

Но по-късно, вече в леглото, изобщо не може да се концентрира върху романа. Чудеше се къде ли е Марк. Дали беше заминал на острова? Или тайно бе напуснал страната? Затвори книгата и се втренчи в тавана.

„Марк, обичам те, къде си?!“

Неусетно беше заспала.

Айрис стоеше на вратата на жилището на Марк и загрижено гледаше своя брат. Той лежеше напреко на канапето и слушаше „Петата симфония“ на Бетховен — както винаги, когато имаше проблеми. Щом забеляза сестра си, стана и спря грамофона. Погледът му падна на вестника в ръката ѝ.

— Какво ново в света на клюките? — попита я с крива усмивка.

Айрис му го подаде и посочи снимката на трета страница.

— Марк, погледни лицето на Клер.

Той видя една напълно изплашена Клер.

— Бях много изненадана, че тя доскоро понасяше така храбро вестникарската експанзия, но явно е на края на силите си. Виж измъчения израз в очите ѝ!

Марк хвърли вестника на масата и отново седна на канапето.

— Боже Господи, казах ѝ, че трябва да ми се обади! Щом като не го направи, защо продължава да се показва по вестниците? Явно не ѝ е омръзнало още!

— Не знаеш ли защо? Иска да отклони от името ти фотографии и репортери. Обича те и се опитва да те запази, не го ли разбираш? Но това не е единствената причина за поведението ѝ.

Марк повдигна въпросително вежди, а Айрис продължи:

— Днес говорих с Дарлин. Тя смята, че Клер си е въобразила някой неща. Казала ѝ, че не принадлежи към „нашия свят“.

— Господи, небеса, та аз ѝ признах, че я обичам!

— Но не си ѝ предложил да се омъжи за теб. И си я криел. На вернисажа за пръв път си я показал на приятелите си. Разбирам, че просто си искал да я предпазиш от хорските приказки, но човек би могъл да изтълкува превратно поведението ти, ако пожелае. И още нещо. Нейните родители са те помолили някога да се грижиш за малката им дъщеричка. Клер мисли, че се държиш като бавачка. Господи, Марк, тя просто иска да гледаш на нея като на възрастен човек, а не като на безпомощно дете!

Марк се усмихна измъчено.

— Разбирам чувствата ѝ. Но трябва да е усетила, че я обичам по начина, по който един мъж обича една жена. А ти самата много добре знаеш защо досега не съм ѝ направил предложение — та аз дори не съм разбрал становището ѝ по въпроса за децата...

Айрис се заразхожда из стаята.

— Вие просто сте създадени един за друг! Но тук нямате никакви шансове да разрешите проблемите си. Идеята ми е на всяка цена да изчезнете някъде. Сега е нощ и ако побързате, ще успеете да заминете до един час. Искаш ли да чуеш плана ми?

— Естествено. Но откъде можеш да бъдеш сигурна, че Клер ще го приеме?

— Мога само да се надявам. Навярно поемам голям риск, а и за теб ще е най-големият, който някога си поемал. Но аз ще рискувам, за да успее планът ми.

— Какво чакаш? Хайде да го чуем.

— Сигурен ли си, че си готов да поемеш риска? Ако нещо се обърка, твоята гордост ще страда още повече.

— О, по дяволите моята гордост! Айрис, имам нужда само да поговоря с Клер! Искам си шанса, да мога да ѝ обясня спокойно всичко!

Айрис кимна.

— Окей. Но внимавай...

Клер се стърчи при звъна на входната врата. Връхлетя я страх, краката ѝ омекнаха. Бавно стана от леглото. Нима проклетият фотограф беше стигнал дотам, че да ѝ звъни вкъщи?

Запрепѳва се в тъмното и погледна през шпионката. В светлината на градинските лампи, които винаги оставяше запалени, видя някаква жена с черно монашеско расо.

„Айрис!...“ Клер я разпозна едва след известно време. Отвори вратата и я пусна да влезе.

— Дай ми палтото си. Някой следи ли те?

— Навярно да — отвърна сухо Айрис. — Отсреща на тротоара е паркирана съмнителна кола. Но трябва непременно да говоря с теб.

Клер я изгледа скептично. Марк ли беше я изпратил тук? Все пак се радваше да види познато лице.

— Да отидем в спалнята. Там се чувствам най-сигурно.

Поведе я в мрака и двете седнаха в креслата до прозореца. Гореше само една малка нощна лампа.

— Съжалявам, че нахлувам по това време — започна Айрис, — но наистина е важно. Преживя кошмар, нали?

Клер кимна.

— Меко казано. Радвам се, че си тук.

— Трябва само да се обадиш на Марк и тази глупост ще свърши.

Клер вдигна рязко глава.

— Къде е той?

— В апартамента си. Когато не урежда делови въпроси по телефона, лежи на канапето и гледа в тавана. Клер, ти знаеш, че той не обича да показва чувствата си, но тази седмица поговорихме малко. Каза ми, че се е примирил вече със своята стерилност. Но, Господи, ти сама си се убедила, че неговата мъжественост не е пострадала, и че спокойно може да живее с този недостатък.

— Да — отвърна тихо Клер. — И аз мислих много, Айрис. Не съм сигурна за себе си, че непременно искам деца. Навярно би било прекрасно — дете от Марк — но ми е достатъчна и неговата любов. Стига да иска да се ожени за мен.

— Ама и вие сте едни! Марк е нещастен до смърт, предполагам, че ти също не си много щастлива. Но аз мисля, че той поумня, след като видя как храбро се справяш с ония от пресата. Сега и разбра, че сама можеш да се грижиш за себе си. Клер, ти притежаваш всичко, което Марк може да хареса у една жена. Той те обича и ще бъде горд, ако се омъжиш за него.

Клер мъчително преглътна напирещите сълзи.

— Как да оправя нещата? Държах се отвратително, накарах го да мисли, че причината за отдръпването ми е неговата стерилност. Никога няма да ми го прости!

— Обади му се и му се довери! Не мислиш ли, че е заслужил вниманието да го изслушаш? Той също иска да ти обясни своето поведение. Ужасно се е страхувал, че ще го оставиш, когато истината излезе наяве!

— А какво ще правим с фотографа?

— Марк ще има грижата.

Клер се изправи решително и включи телефона. Да, би могла да преживее някак си без Марк — но не искаше. Той беше единственият човек, от когото действително имаше нужда.

Набра тайния му номер. Марк вдигна още при първото позвъняване.

— Марк? — попита тихо Клер.

Чу го как си пое дълбоко дъх.

— Толкова се радвам, че се обади, дяволче — продума дрезгаво той. — Толкова ме беше страх...

„Марк и страх?“ Клер щеше да ревне на глас.

— Имам нужда от теб — продума с усилие. — Марк, толкова те обичам.

— И аз те обичам, дяволче. И много се гордея с теб! Ще дойдеш ли с мен? Моля те.

— Каж ми какво трябва да направя.

— Вземи малко дрехи и се облечи много бързо. Айрис ще постави целия ти багаж в коридора. Тя ще се погрижи за всичко.

— Но... как ще напуснем къщата?

— Не се безпокой, дяволче. Айрис ще ти обясни какво да правиш. Скоро ще бъда при теб. Толкова ми липсваше. Хайде, побързай, сладка моя. Трябва да свърша още много неща. До скоро!

Разговорът приключи. Клер остана, загледана в телефона, после се усмихна на Айрис.

— Известно ли ти е изобщо какъв прекрасен брат имаш?

Айрис се ухили.

— Имам моменти на проблисък. А сега — на работа. Приключението започва.

XIV

Клер и Айрис изчакаха в тъмната кухня пристигането на Марк и уговореното почукване на задната врата. Айрис пусна брат си в къщата. Коленете на Клер се разтрепериха, когато стана да го посрещне, а сърцето ѝ щеше да изхвъркне.

— Да отидем в спалнята за минутка, дяволче — прошепна ѝ той. — А после ще се изпарим.

Сграбчи я в прегръдките си и ѝ дари дълга целувка. Клер щастливо се притисна в него. Марк я отгласна леко от себе си и внимателно я разгледа.

— Не изглеждаш да си спала много, нито пък да си яла — каза дрезгаво, забелязал тъмните кръгове под очите ѝ.

Клер също го изпиваше с очи, доколкото това беше възможно в полутъмната спалня. В зениците му се таеше мъка и това ѝ напомни какво му беше причинила.

— Съжалявам... — промълви тя и нежно положи длан на бузата му.

— Ей, деца, на острова ще можете да се наприказвахте до насита — Айрис погледна през вратата. — А сега трябва да побързаме.

— Готова ли си за старата ни игричка? — запита я Марк.

Айрис се ухили.

— За мен ще бъде удоволствие.

Марк отново се обърна към Клер. Тя носеше черна тениска, джинси и тъкмо си слагаше черна барета.

— Изглеждаш очарователно, дяволче — отбеляза той. — Но защо не си наметнеш палтото на Айрис?

Айрис кимна.

— Ще ѝ бъде много дълго, но ще я скрие добре. Трябва ѝ също така шал, за да скрие и русите си коси. Марк, приличаш на привидение.

— Приличам по-скоро на вехтошар, изпаднал в нужда.

Клер объркано местеше поглед.

— Ще ми обясните ли какво сте намислили?

Марк взе ръката ѝ и я стисна.

— Пристигнах с фирмената кола на моя доставчик. Тя е спряна зад къщата. Мисля, че ще успеем да минем незабелязано през храстите.

Обърна се към сестра си.

— Айрис, не забравяй да си сложиш русата перука, когато напуснеш къщата след нас! Седни в колата на Клер и се поразходи из града. Можеш да им устроиш преследване в нощен град. Ако нашият план пропадне и ние с Клер бъдем разкрити, ще го прочетеш във вестниците.

Всички се разсмяха.

— Обади ми се утре, окей?

Марк ѝ обеща, после хвана Клер за ръка и двамата напуснаха къщата.

Клер беше като замаяна. Всичко стана толкова набързо! Пътуването с камиона до пристанището, чуждата лодка... Не сънуваше ли? Един сън, от който все някога щеше да се събуди?

Морето беше бурно, огромни вълни се разбиваха в лодката. Но Клер не изпитваше страх. Марк беше добър капитан, в негово присъствие изпитваше сигурност. Говориха малко. Най-после се показа осветеният пристан на острова.

— Сайлс ни очаква — извика ѝ Марк. — Дяволче, успяхме!

Едва бяха стъпили на брега и Марк захвърли багажа на пясъка. Вдигна Клер на ръце и я завъртя. Бързо я понесе към плажната къща.

Кръвта бучеше в ушите ѝ, докато той безмълвно я разсъблече. Тя му помогна да свали дрехите си.

Хвърлиха се в обятията си и се нацелуваха до насита. Любиха се жарко, любиха се много пъти, докато най-сетне изтощени и удовлетворени рухнаха сред възглавниците. Клер веднага обгърна Марк с ръце, сякаш никога повече нямаше да го пусне.

Смълчани лежаха един до друг, вкопчени в телата си.

— Трябва да поговорим — продума Марк. — Искам да довърша твоя портрет и... може би е още рано да ти го казвам, но... но ти

трябва да знаеш, че не желая нищо по-силно от това, час по-скоро да станеш моя жена. Знам, че искам много от теб, но...

— Никакво „но“ — прекъсна го Клер. — Не разбираш ли, че самата аз винаги съм го искала? Че откакто те познавам, мечтая само за това?

— Държа да си напълно убедена в това, което вършиш, дяволче. Не само защото не мога да те даря с деца. Ти видя какво могат да причинят репортерите на някого, когото са си нарочили. Като станеш моя жена, ще ти се налага доста често да се бориш с тях. Аз не съм от най-бедните и...

Клер нежно го щипна по ухото.

— По дяволите, Марк Стенли, вече имам опит с тях! А и достатъчно дълго те чаках! Искам те, искам те при всички тези несгоди, така че престани с глупавите си монолози! Разбра ли ме?

Марк тихо се засмя и я целуна по нослето.

— Принадлежа ти тялом и духом, дяволче. Господи, не мога да повярвам, че отново сме заедно.

— Ако сънувам, Марк, не ме буди, моля те.

Той стана сериозен.

— Скъпа, какво мислиш по въпроса с децата? Никога няма да бъда баща, никога няма да мога да те направя майка. Моля те, бъди искрена.

Клер замълча за миг, после взе лицето му в дланите си.

— Без теб беше по-лошо. Дай ми време за размисъл, Марк. Да бъдеш добра майка означава много повече, отколкото да родиш едно дете. А това, че си стерилен, не означава, че трябва непременно да се откажем от деца. В края на краищата, остава ни и възможността за осиновяване. Трябва да поговорим по-обстойно за това. Но сега съм много уморена. Имаш ли нещо против да поспя?

Марк я прегърна.

— Спи, миличко. Нощта беше напрегната за теб.

— Ммм... Искам да лежа така до края на живота си.

— Смятам, че това може да се уреди, скъпа. Хайде да спим сега. Казах на Сайлърс да не ни буди, а тук за щастие не гъмжи от репортери.

Клер се прозина. Тялото ѝ сладостно се отпусна в прегръдките на Марк. В следващия миг вече спеше дълбоко.

Клер протегна голите си крака в хамака, опънат между два обрасли с мъх бора. Лениво се поклащаше, припомняйки си случилото се през изминалите две седмици. Беше му позирала всяка сутрин, но той все още криеше картината от нея.

— Това е моят сватбен подарък и трябва да остане изненада — шегуваше хе Марк.

Тя знаеше, че обича да рисува, но още не го беше виждала да работи така фанатично.

Досещаше се защо: беше дошло време да се връщат на сушата. Айрис поддържаше връзка с брат си и му бе съобщила, че репортерите вече не обсаждат къщата на Клер, но навярно тепърва щяха да ги преследват като изгладнели вълци. Както и да е, заедно с Марк ситуацията не изглеждаше така отчайваща.

Клер изпищя — нещо закапа над нея и потече по голия ѝ корем към бикините.

— Марк, ти... ти...

— Шегаджия?

Той стоеше до нея с бутилка вино в ръка. После коленичи и изпи виното, което се стичаше по кожата ѝ.

— Имаш най-красивия пъп, който съм виждал.

— Ти експерт по пъповете ли си?

В очите му затанцуваха хиляди дяволчета.

— Можеш да бъдеш абсолютно сигурна. И така, има...

— Изобщо не ме интересува какво има — прекъсна го Клер с престорен яд, после кимна по посока на бутилката: — Какво толкова има за празнуване? Нека отгатна, картината е готова!

— Точно така. А сега съм уморен. Отмести се малко, момиче.

Марк я целуна и тя усети вкуса на виното по устните си.

— Ммм... вкусно е. А сега искам да видя картината. Веднага.

— Не сега.

Той облегна бутилката на ствола и се изтегна до Клер в хамака. Тя се сгуши до него.

— Време е да се връщаме, нали?

— Да. Утре можеш да започнеш с прибирането на багажа. Когато пристигнем във Форт Майерс, ще се свържа с адвоката си, за да

подпишем нужните документи. Знам, че си наследила състоянието на Лин. То остава твое. Искам да се уверя, че си осигурена финансово.

— Ще ми се да направиш още нещо за мен.

— Ще направя всичко за теб.

— Отделяй повече време за рисуване! Разбирам, че си добър бизнесмен, но разбирам също така, че изкуството означава много за теб.

Марк се замисли.

— Права си. Окей, ще планирам едно ателие в нашата бъдеща къща.

Той се засмя.

— А сега все пак да видим картината — напомни му Клер.

— Почакай още миг! Когато се върнем, ще се оженим много тихо. Това може да се уреди. А после може би отново ще заживеем на спокойствие...

Клер се намръщи.

— Ти и Айрис така активно работите за вашия бизнес! Мислиш ли, че искам да остана встрани от работата?

— Отначало ще бъдеш напълно ангажирана с къщата. Естествено, ако това ти е приятно.

— Вече го очаквам с радост. Освен това, искам да пътуваме много. Но имам и една добра идея за бизнес.

Марк се засмя.

— Ти много добре си пасваш с плановете на рода „Стенли“. Ще се наредиш сред предприемачите, така ли?

Клер вдигна глава и го погледна.

— Моята работа като модистка ми доставяше огромно удоволствие. Сега ми се иска да отворя скъп бутик. Парите на мама са добър начален капитал и... ей, престани, говорим делово!

Марк се ухили.

— Извинявай, но не съм свикнал да говоря за бизнес с прелъстителни полуголи жени. Но идеята ти звучи великолепно. Може би дори ще успееш да организираш цяла верига бутици.

— Вече съм мислила по въпроса. Ще посветя това начинание на майка ми, от която научих толкова много за модата. Ще кръстя бутика на нейно име.

— Тя би се радвала на това.

— Марк, смяташ ли, че мама е обичала истински някого?

— За теб съм сигурен. Освен това, беше дълбоко привързана към баща ти. Ти знаеш, че останаха добри приятели в продължение на години. Но другите мъже... Боя се, че Лин винаги смесваше влюбването с истинската любов.

Клер кимна.

— Когато меденият месец приключеше, с него приключваше и поредният ѝ брак.

Марк обхвана лицето ѝ с длани.

— Дяволче, ти си една зряла жена, много по-зряла от твоята майка. И в най-добрите бракове са възможни кризи. Но аз съм убеден, че няма да ме зарежеш още при първата трудност. Трябва и двамата да се потрудим, за да запазим щастието и в брака ни.

— Понаучих нещо от неуспешните бракове на мама. Ако говорим открито за нашите чувства и преодоляваме заедно проблемите, положително ще успеем да съхраним нашия брак.

— Това е много важно — съгласи се Марк. — Но по-важното е, че се обичаме и си вярваме.

Клер го целуна нежно по устните.

— Ако възникне проблем, винаги ще си спомням колко нещастна бях без теб. Не бих искала втори път да изживея подобна самота.

— Няма да ти се случи. Но сега искам да ти покажа картината. Мисля, че е най-доброто, което някога съм рисувал. Може би причината се крие в модела.

— Не мога повече да чакам! О, Марк, толкова те обичам!

— Колко точно? Може би трябва веднага да ми го покажеш.

— Да не си се побъркал? Сайлъс коси тревата, ще го шокираме.

— Трябваше да го пратя да лови риба — простена Марк, после стана отново сериозен. — Дяволче, съмняваш ли се по някакъв начин за нещо в мен? Каж ми го, моля те!

Тя му се усмихна мило.

— О, не! Погледни ме и ще разбереш, че говоря истината.

— Картината ще ти покаже какво виждам в хубавото ти лице.

Клер застана пред своя портрет в ателието на Марк.

Пред картината, която толкова дълго не ѝ беше позволил да види. Тюркоазно море, пясък и дюни, и една чудно хубава жена, потънала в мечти. Една влюбена жена — Марк беше уловил правилните ѝ черти, големите синьо-зелени очи гледаха изразително, пълната чувствена уста навяваше знойни мечти.

— Наистина е шедьовър — прошепна Клер със страхопочитание. Той обгърна талията ѝ.

— Не е чак толкова добра.

— Напротив, добра е и още как! Къде ще я закачиш?

— В моя апартамент, докато стане готова къщата. За да я виждам винаги пред себе си. Дяволче, исках да уловя твоята красота и любовта, която ми се струваше, че виждах в очите ти.

— Любовта... Знаеш ли, че за мен съществуваш само ти?

— Мисля, че да — отвърна тихо той.

Клер се сгуши в ръцете му и той я притисна до себе си. Беше щастлива и закриляна. Може би някой ден щяха да си осиновят дете. Но дори и да не го стореха, пак щяха да бъдат истинско семейство.

Тя вдигна глава и го погледна. В очите му прочете много любов и разбиране.

— Предстои ни дълъг живот. Ще имаме време да осъществим всичките си планове — каза той и я притегли на дивана. — А сега искам да ти покажа колко много те обичам.

Целуна я и думите вече бяха излишни.

Издание:

Оливин Годфри. Пристъпи през прага ми

ИК „Слово“, Велико Търново, 1993

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954 439 118–5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.